

ENGELSİZ

Nisan ayının son günlerinde İstanbul'da tam bir bahar havası hakimdi. Pazar gününü fırsat bilen İstanbul halkı, kafeleri, çay bahçelerini, parkları ve sahilleri doldurmuş, bu güzel hava-nın tadını çıkarıyordu.

Cumhur Bey ise, aksi gibi o gün görev başında olmak zorundaydı. Ceketini yanına koymuş, kravatı aşağıya inmiş halde makam arabasının arka koltuğundan hem insanları izlemekte hem de yüzünde hissettiği ılık bahar esintinin tadını çıkarmaktaydı. Bu Pazar gününü ailesiyle geçirmeyi düşünürken validen beklemediği bir görüşme talebi gelmişti. Vali, 1 Mayıs'taki kutlamalarda herhangi bir sorun yaşanmasını istemediği için gerekli tedbirlerin sağlanması amacıyla İstanbul İl Emniyet Müdürü olan Cumhur Bey'i baskı altına almıştı. Bugün ise sürpriz bir şekilde, alınan önlemlerle ilgili olarak kendisine sunum yapmasını istemişti.

Cumhur Bey, günler öncesinden her türlü hazırlığın yapılmasını sağlamıştı ve sunumu da hazırды. Canını sıkıan tek şey, bu güzel günde ailesiyle zaman geçirememekti. Çocuklarıyla torununu da bir süredir görememiş, özellikle iki yaşındaki torununu çok özlemişti. Akşam görüşmeyi düşünmüş ancak çocuklarının akşam için başka planları olduğunu öğrenince aile buluşması gelecek haftaya ertelenmişti.

Düşünceler içinde dışarıya bakarken parktaki bir bankta oturan üç kişiye gözü takıldı. Eşi ve oğluyla birlikte bankta oturan adamın yüzünü yandan görebilmek için başını pencereden çıkarıp dikkatle baktı. Çocukluk arkadaşı Emin Bey'in, eşi Leyla Hanım ve belli derecede otistik olan on altı yaşındaki oğlu Mehmet'le birlikte oturduğunu görünce şoföründen aracı durdurmasını istedi.

Makam arabasından inince koruma polislerine kendisiyle gelmemelerini söyledi. Çevredeki bazı insanlar ne olduğunu anlamak için polislere ve Cumhur Bey'e bakarken bu bakışların far-kında bile olmayan Cumhur Bey, banka yaklaştı:

-“Senin bu halini gördükçe emekli olasım geliyor.”

Leyla Hanım gibi bir an şaşırarak başını kaldıran Emin Bey, kendisine gülerek bakan Cumhur Bey'i görünce sevinçle ayağa fırladı:

-“Cumhur! Nereden çıktın sen?”

İki arkadaş birbirine sarıldıkdan sonra Cumhur Bey, Leyla Hanım'a baktı:

-“Nasılsın, Leyla?”

-“Hala şaşkınım. Hakikaten, nereden çıktın sen?”

-“Hiç sormayın! Vali, 1 Mayıs'taki güvenlik önlemleri için sunum istedi. Oraya gidiyordum.”

Emin Bey, şakayla karışık:

-“Vali'nin sana garezi var galiba!” dedi.

Cumhur Bey, Emin Bey'in bu cümlesine güldükten sonra:

-“Garezi yok.” dedi, “Vali iyi de 1 Mayıs'ta olay çıkmasını, kimsenin yaralanmasını istemiyor. Zaten kendi babası da işçi emeklisiymiş. İşte, alınan önlemleri öğrenmek istemiş.”

-“Allah Yardımcınız Olsun! Sevgi nasıl? Çocuklar? Torun nasıl?”

-“Son gördüğümüzde çok tatlıydı, şimdi daha da tatlı olmuştur!” dedi Leyla Hanım:

-“Sevgi iyi de çocuklarla torunu görmeyeli üç hafta olmuştur. Bugün buluşacaktık, bu sunum işi planlarımızı bozdu. Akşama da çocukların işi varmış, haftaya kaldı:”

-“Yapma ya!” diyerek üzüntüsünü dile getiren Emin Bey, Cumhur Bey'in üzüntüsünü görünce hemen muzip bir tavır takındı:

-“Senin de emeklilik zamanın geldi galiba!”

-“Artık iyiden iyiye düşünmeye başladım.”

Cumhur Bey, ilk baştaki canlı haline bürünerek Mehmet'e doğru eğildi. Mehmet, elindeki ufak boy

resim defterine karakalem bir çizim yapmaktaydı. Biraz ilerdeki çocuk parkının ve çevresinin, siyah – beyaz fotokopisi çekilmişçesine kağıda çizilmekte olduğunu görünce hayranlıkla Mehmet’e baktı:

-“Mehmet! Bu çok güzel olmuş.”

Çizimine devam ederken kendisine bakmadan “Sağol!” diyen Mehmet’in bir durumu, Cumhuriyet Bey’in dikkatini çekti; Mehmet, çizimi parka bakmadan yapıyordu. Şaşkınlığı çok sürmedi çünkü bu durumun sebebinin hatırlamıştı; Mehmet, gördüğü bir cismi veya manzarayı bir daha görme ihtiyacı duymadan, mükemmel bir şekilde karakalem olarak resmedebiliyordu.

Hayranlıkla doğrulan Cumhuriyet Bey, karı – kocaya baktı:

-“Müthiş!” dedi, “Merkez’e gitmeye devam ediyor mu?”

-“Evet.” diyen Leyla Hanım, gurur ve mutlulukla Mehmet’e bakarak, “Orada bir iki kişiyle arkadaşlık bile kurmuş.” dedi:

Leyla Hanım gibi oğluyla gurur duyduğu yüzünden belli olan Emin Bey:

-“Çizimlerini bir ressama gösterdik.” dedi, “Adam şok oldu, “Eğitim almayan biri nasıl böyle çizim yapabilir?” diye. Sonra da, “Ben bu yeteneği kaçırmam.” dedi, numaramızı aldı.”

-“Gerçekten müthiş bir yetenek! Zehra ne yapıyor?”

-“O da yavaştan finallere hazırlanmaya başladı.”

-“Son senesi, değil mi?”

-“Evet. Ne çabuk büyüyorlar!”

Bu sefer Cumhuriyet Bey, muzip bir tavır takındı:

-“Ben torun sahibi oldum, senin büyük çocuk üniversiteyi yeni bitiriyor!”

-“Ben halimden memnunum, dedeciğim!”

Emin Bey ve Leyla Hanım’la birlikte gülen Cumhuriyet Bey:

-“Dua et üzerimde üniforma var.” dedi, “Laf lafi açtı, sordum. Siz Avrupa Yakası’na pek geçmezsiniz?”

Leyla Hanım, çizimine aralıksız devam eden Mehmet’in saçlarını şefkatle okşadı:

-“Mehmet’e değişiklik olsun istedik. Hep aynı yerlerde geziyoruz; biraz değişik yerler görsün.”

-“Vali bugün Maltepe’de olacak; ben de oraya gidiyordum. Gelin siz de!”

-“Zahmet vermeyelim!”

Cumhuriyet Bey, yalandan kızgın bir halde Emin Bey’e baktı:

-“Üniforma dinlemeyip çakacağım ağzına!”

-“Görüşmeyeli üç ay oldu, değil mi? Senin dayak zamanın gelmiş.”

-“Senin de geçen seferden kalma morlukların iyileşmiş. Yenilerini yapmak gerek!”

İki arkadaşın şakalaşmasını Leyla Hanım bozdu:

-“O zaman akşam yemeğine bize geliyorsunuz. Biz Sevgi’yle çayımızı içip hasret giderirken siz de boşursunuz.” Kendini tutamayıp güldü, “Çocuk gibisiniz! Bir gün bir tarafınızı sakatlayacaksınız.”

-“Bence güzel olur ama Sevgi’yi bir arayıp sorayım! Yalnız karşıya helikopterle geçeceğim. Mehmet için sorun olur mu?”

Emin Bey’le Leyla Hanım, soran gözlerle birbirine baktıktan sonra Emin Bey:

-“Uçaktan rahatsız olmuyordu.” dedi, “Ama helikoptere hiç binmedi.”

Leyla Hanım, Mehmet’in yanına oturdu:

-“Oğlum! Helikoptere binmek ister misin?”

Çizmeye devam eden Mehmet, gözlerini sayfadan ayırmadan:

-“Evet.” dedi.

Leyla Hanım, gülümseyerek iki arkadaşına baktı:

-“Artık gidebiliriz.”

Eskort polis arabasıyla makam arabası helikopterin olduğu alana girerken Mehmet, arabada devam ettiği çizimini bitirmiş, defterle kalemini çantasına koyuyordu. Başını kaldırdığı anda gözü helikoptere takıldı.

Helikopterle Boğaz'ın üzerinden geçerken Leyla Hanım, Emin Bey ve Cumhuriyet Bey, muhteşem manzarayı hayranlıkla izliyordu. Leyla Hanım, Mehmet'e baktığında onun da manzarayı izlediğini gördü ama bakışlarında hayranlıktan ziyade bir inceleyiş vardı:

-“Oğlum! Beğendin mi manzarayı?”

Pür dikkat manzaraya bakan Mehmet, bu soruya cevap vermedi.

Eve geldiklerinde Leyla Hanım akşam yemeği için mutfaka geçmiş, Zehra da yardımcı olmak için ders çalışmasına ara vermişti. Yemek için Leyla Hanım'ın siparişlerini aldıktan sonra odaya geçen Emin Bey ise televizyon izliyordu.

Mehmet ise eve geldikten sonra odasına geçmiş, televizyonunu açmıştı. Mehmet öyle istediği için odasında duvarların önünü kapatacak herhangi bir cisim bulunmuyordu. Giysi dolabı, yatak odasıydı. Yatağı ve televizyon sehpası ile önlerinde buldukları duvarlar arasında bir kişinin rahatça girebileceği kadar boşluk vardı. Bu yüzden evin en büyük odası Mehmet'e verilmişti.

Akşam, Cumhuriyet Bey'le Sevgi Hanım'ı Mehmet haricindeki ev halkı karşıladı. Salonda bir süre sohbet ettikten sonra Leyla Hanım'ın teklifiyle yemek masasına geçtiler. Mehmet'i çağırmak için odasına giden Zehra, “Mehmetçiğim, yemek yiyoruz.” diyerek odaya girdiğinde gördüğü manzara karşısında donakaldı.

Çorba dolu tencereyi masadaki altlığa koyan Leyla Hanım, Zehra'nın gelmemesi üzerine Emin Bey'e baktı:

-“Yemeyecek galiba!”

-“Bilmem ki.” diyen Emin Bey, içeriye seslendi:

-“Zehra!”

Zehra, aynı şok haliyle odaya bakarken zayıf bir ses tonuyla:

-“Baba! Buraya gelir misiniz?” diye seslendi.

Zehra'nın ses tonu ve kendilerini çağırması üzerine önde Leyla Hanım'la Emin Bey, arkada Cumhuriyet Bey ve Sevgi Hanım, Mehmet'in odasına koştu. Telaşla odaya girdikleri anda aynı Zehra gibi donakaldılar.

Mehmet, oda duvarlarına helikopterden gördüğü manzarayı birebir çizmekteydi. Evler, her iki Boğaz Köprüsü'nden geçen arabalar, gemiler, tekneler, evler, insanlar... Bir manzara fotoğrafını karakalem çalışıyor gibiydi. Her çiziminde olduğu gibi kesintisiz bir yoğunlaşma içine girmişti; öyle ki odada kendisinden başka kimse yokmuşçasına çizimine devam ediyordu.

Odanın içine doğru şaşkınlıkla ilerleyip üç duvara yayılmış çizime bakarlarken Cumhuriyet Bey, kapının bulunduğu duvara iyice yaklaştı. Resim konusunda herhangi bir bilgisi yoktu ancak bu kesinlikle ve gerçek anlamda olağanüstü bir çalışmaydı.

Sessizliği bozan Sevgi Hanım oldu:

-“Siz bugün helikopterle gelmişsiniz, değil mi?”

Diğerleri gibi şaşkınlığı devam eden Emin Bey, aynı halde çizimi incelerken başını hafifçe yukarı aşağı sallayarak soruyu yanıtladı.

Gece, evinin balkonunda oturan Cumhuriyet Bey, düşüncelere dalmıştı. Akşam yemeği ve sonrasında çoğunlukla Mehmet hakkında konuşmuşlar, başka konulardan konuştukları zaman da akılları yine Mehmet'te olmuştu.

Şaşkınlığı ilk baştaki kadar yoğun olmasa da devam eden Selin Hanım, Cumhuriyet Bey'in karşısındaki sandalyeye oturdu. Kısa bir süre dışarıya baktıktan sonra eşine döndü:

-“Hala Mehmet'i düşünüyorsun, değil mi?”

-“Düşünülmeyecek gibi değil ki!”

-“Aklım almıyor! Evlerin pencerelerine kadar çizmişti.” Yeniden dışarıya baktı, “Böyle bir şey nasıl olabilir?”

Cumhur Bey’in bu konuda en ufak bir fikri olmadığı her halinden belliydi. Düşünceler içinde eşine baktı:

-“Yarın Emin’le birlikte Merkez’e gideceğim. Durumu Sedat Bey’e anlatacaktım.”

-“Doğru! Sedat Bey bir açıklama getirebilir.”

* * *

Cumhur Bey, Emin Bey’in kullandığı arabanın ön koltuğunda oturuyordu. Sivil giyimliydi. Arka koltukta oturan Mehmet ise her zamanki yoğun dikkatiyle çizim yapmaktaydı.

Emin Bey, gözünü yoldan ayırmadan:

-“Siz gittikten sonra olayı Şeref Bey’e anlattık.” dedi:

-“Şeref Bey ressamdı, değil mi?”

-“Evet.”

-“Ne dedi?”

-“Adam inanmadı. Dedik, “Durum bu!” Bugün öğleden sonra bize gelip çizimi inceleyecek.”

-“Çizim ne olacak peki?”

-“Önce inceleme yapacak. Ardından gerekli materyalleri ayarlayıp çizimi kağıda dökcek. Yani öyle yapacağını söyledi; Şeref Bey’in yalancısıyım!”

Vardıkları yer, yerleşim birimlerinin biraz uzağında bulunuyordu ve Cumhur Bey’in düşündüğünden çok daha büyük bir yerdi. Yüksekçe duvarlarında metal korkuluklar bulunmasına rağmen insanı rahatsız etmeyen bir yapısı vardı. Giriş kapısının üzerinde, ‘İSTANBUL ENGELLİLER KONAKLAMA VE REHABİLİTASYON MERKEZİ’ yazıyordu.

Mehmet’i buraya getiren ve buradan götüren çoğunlukla Emin Bey olduğu için bekçi kendisini tanıyordu. Kulübesinden çıkmaya gerek duymadan kapıyı açtı. Girerlerken Emin Bey’le birbirlerine baş selamı verdiler.

Araba, üç katlı binanın önünde bulunan araç parkına doğru yavaşça ilerlerken Cumhur Bey, çevreye göz attı. Şu anda ilerledikleri yol ile araç parkı haricindeki bölgelerin tamamına yakını yeşillendirilmişti. Çeşitli türde ağaçların dalları, ılık bahar esintisinde hafifçe sallanırken yine çeşitli türdeki çiçekler, bahçeyi göz alıcı hale getiriyordu.

Emin Bey arabayı park ederken Cumhur Bey:

-“Burayı Sedat Bey mi yaptırdı?” dedi:

-“Hayır. En zengin iş adamlarından birinin oğlu görme engelli olarak doğuyor ve herhangi bir tedavisinin olmadığını öğreniyorlar. Bir gün iş adamı, Sedat Bey’in bu konudaki çalışmalarını duyunca ona başvuruyor. Sedat Bey de böyle bir tesisin kurulması durumunda hem oğluna hem de ihtiyaç sahibi başka kişilere yardım edilebileceğini söylüyor.”

El frenini çektikten sonra kontağı kapatan Emin Bey, Cumhur Bey’e baktı:

-“İlk önce sadece görme engelli vatandaşların tedavi olabilmelerini, tedavileri yoksa sosyal hayata uyum sağlamalarını amaçlayan bir tesis olarak kurulmuş. Zamanla başka hastalar için de bölümler kurulmuş ve şimdiki halini almış. Buradaki uzmanların çoğu az bir ücretle veya gönüllü olarak çalışıyor.”

-“Sedat Bey müdür mü?”

-“Yönetim kurulunda diyelim.”

-“Uzmanlığı ne?”

-“Psikiyatri ve nöroloji alanında birçok çalışması var. Uluslararası bir saygınlığa sahip!”

Kemerini çıkararak Cumhur Bey:

-“Bir tanışalım!” dedi.

Mehmet’i ilgili bölüme bıraktıktan sonra Sedat Bey’in odasına çıktılar. Güler yüzlü bir adam olan Sedat Bey, iki arkadaşı sıcak bir şekilde karşıladı ve onları odasının balkonuna buyur etti. Havalarda güzel olduğu zaman balkonda çalışmaktan ve misafirlerini burada ağırlamaktan zevk alırdı.

Sedat Bey’in söylediği Türk kahveleri geldiği sırada Emin Bey:

-“Melike yok mu?” diye soruyordu.

Kahveleri sahiplerine verip, birer bardak suyu önlerindeki sehpalara koyan görevli hanıma teşekkür ettiler. Kadın uzaklaşırken Sedat Bey:

-“Ailesinin yanına gitti.” dedi, “Epeydir görüşmemişlerdi.”

Emin Bey, Cumhur Bey’e döndü:

-“Melike görme engelli ancak hisleri ve duyuları inanılmaz derecede gelişmiş! Sedat Bey’le baba – kız gibidirler.”

Cumhur Bey, Sedat Bey’e bakarak samimi bir şekilde:

-“Ne güzel!” dedi:

-“Engelli insanlarla ilgilenmeye Melike sayesinde başladım. Biraz uzun bir hikaye!” Gülümsedi, “Aslında o kadar uzun değil ama ben anlatınca uzun bir hikaye oluyor. İster istemez ayrıntılara giriyorum.”

-“Bir gün dinlemek isterim.”

-“Neden olmasın?”

Sedat Bey, kahvesini yudumladıktan sonra:

-“Siz ne işle meşgulsünüz?” dedi:

-“İstanbul İl Emniyet Müdürü’yüm.”

-“Öyle mi?” Şaşkınlığını bastırmaya çalışırken, “Bu aralar yoğun olmalısınız.” dedi:

-“Maalesef!” Kahvesinden bir yudum aldı, “Mehmet’i bıraktıktan sonra odanıza gelirken ayak üstü bir göz attım. Tabii Emin’den de bolca bilgi aldım. Çok güzel bir merkez kurmuşsunuz.”

-“Teşekkür ederim ancak açıkçası ben yeterli olduğunu düşünmüyorum. İsterim ki, her ihtiyaç sahibine yardım edebilelim.”

-“Ne gibi eksikleriniz var?”

-“İhtiyaç sahibi kişilere bırakın yardım etmeyi ulaşımda bile zorluk çekiyoruz. Merkez’i tanıtmak konusunda da yeterli değiliz. Bütçemizi, belirli iş adamlarından ve vakfımız aracılığıyla aldığımız yardımlar oluşturuyor. Açıkçası, başta İçişleri ve Sağlık Bakanlık’ları olmak üzere resmi kurumlardan yardım alabilsek bizim için çok faydalı olacaktır.”

-“İçişleri Bakanlığının ne gibi faydaları olacaktır? Sorularımı mazur görün, konuyu öğrenmeye çalışıyorum.”

-“Estağfurullah! Bu konuda bilgi sahibi olmaya çalışan herkese mutlulukla bilgi vermeye hazırım.”

Sedat Bey, oturduğu yerde sıkıntılı bir halde kıpırdandı:

-“Engelli kişilerin tedavileri ve rehabilitasyonları bir şekilde halledilebilecek konular ancak bu kişilerin sosyal hayata uyum sağlayabilmeleri bir noktada bizi aşıyor. Örnek vermek gerekirse; sadece İstanbul’da kaç tane belediye otobüsü engellilere göre tasarlanmış durum-da? Sadece kaç resmi bina engelliler için gerekli tasarımlara sahip?”

Cumhur Bey, o ana kadar aklının ucundan geçmemiş bu sorular içindeyken kahvesini yudumlayan Sedat bey, halden anlar şekilde devam etti:

-“Konuştuğum pek çok kişi sizin durumunuza düşüyor. İnsanlar bazı şeyleri yaşamadan bile-miyor. Bir engeli veya engelli bir yakını olmadan bu konulara eğilen pek fazla kişi yoktur.”

-“Söz konusu sıkıntıların aşılması mümkün mü?”

-“Elbette her şey mükemmel olmaz ama ne kadar iyileştirme yapılırsa o kadar iyi olur.”

-“Açıkkçası ben de dün gecedən beri benzer düşünceler içindeyim. Biraz da bu sebeple geldim. Mehmet’in olayından sonra...”

Sedat Bey soran gözlerle kendisine ve Emin Bey’e bakınca durumu fark eden Cumhuriyet Bey:

-“Özür dilerim.” dedi, “İsterseniz ilk önce o konuyu konuşalım.”

Sedat Bey, merakla Emin Bey’e döndü:

-“Kötü bir şey mi oldu?”

Emin Bey’in dün geceki şaşkınlığı geri gelmişti:

-“Yok, kötü değil... Kötü değil de... Nasıl desem...”

Cumhuriyet Bey, Emin Bey’in cümlesini hayranlıkla tamamladı:

-“Olağanüstü!”

Gülümseyerek, “Olağanüstü!” diyen Emin Bey olanları anlattı. O anlattıkça Sedat Bey’in yüz ifadesinden hem bir şaşkınlık hem de garip bir sevinç yaşadığını gördüler. O arada kahveler içilmiş, boş fincanlar önlerindeki sehpalara konulmuştu:

-“Melike’nin sevdiğim bir sözü var, “Engelim, engelsizliğe açılan yol oldu.” Mehmet’in müthiş yeteneği de bu söze güzel bir örnek olmalı.”

-“Sizce bu nasıl olabiliyor?”

Cumhuriyet Bey’e bakan Sedat Bey, Mehmet ve onun gibilerin gösterdiği bu gibi durumlardan hayranlıkla karışık bir memnuniyet duyuyor gibiydi:

-“İnsan beyni hala tam olarak çözülemedi. Yine de çözülen şeylerle birlikte güçlü kuramlar mevcut. Mehmet, bizim gibi birçok temel ihtiyacını karşılayabilecek durumda değil. Bununla birlikte, kuramımız o ki, beyin belli konularda çalışarak Mehmet’in, bize olağanüstü gelen bazı yetenekleri sergilemesini sağlıyor. Çizim konusu başlı başına bir yetenekken son olay, bunu ileri bir noktaya taşımış durumda.”

-“Özel yeteneklere sahip kişilere ayrı bir ilginiz var gibi!”

Sedat Bey, güldükten sonra:

-“Haklısınız!” dedi, “Melike’yle tanıştığım zaman amacım, özel yeteneklere sahip veya bu çeşit yetenekler geliştiren insanları araştırmaktı ancak zaman içinde engelli kişilerle tanışma ve onların sıkıntılarıyla yüzleşme fırsatım oldu. Söz konusu araştırmama hala devam ediyorum. Diğer yandan ise malumunuz üzere engelli kişilere yardım etmeye çalışıyorum.”

Kısa süreli bir sessizlik oldu. Bu sessizliği Sedat Bey’in sorusu bozdu:

-“Benimle benzer düşünceler içinde olduğunuzu söylemişsiniz. Düşüncelerinizi öğrenebilir miyim?”

Mehmet’le ilgili konuşmalardan sonra Sedat Bey’in kastettiği şeyi ilk başta idrak edemeyen Cumhuriyet Bey, oturduğu yerde doğrulurken:

-“Evet!” dedi, “İlgili kurumlara bu konuda yapılacak çalışmalarla ilgili bir taslak oluşturmayı düşünmüştüm. Yardım almak amacıyla size geldim ve gördüğüm kadarıyla gerekli yardımı alabileceğim.”

Cumhuriyet Bey’in düşüncesinden son derece memnun görünen Sedat Bey:

-“Açık söylemek gerekirse böyle bir çalışma bizi son derece memnun eder.” dedi, “Bugün arkadaşlarımızla konuşup hafta sonuna kadar birer rapor hazırlamalarını isterim. Ben de bir rapor hazırlarım. Sonrasında ise bu raporları birleştirip bir dosya haline getiririz.”

Uzun zamandır istediği fırsatın ayağına gelmiş olması Sedat Bey’i hem mutlu etmiş hem de heyecanlandırmıştı. Onun bu heyecanı Emin Bey’le Cumhuriyet Bey’i de etkilemiş, özellikle Cumhuriyet Bey, hiçbir bilgisi olmadan kalkıştığı bu işte tahmininden fazla kişiye yardımcı olabileceğini düşünerek Sedat Bey’in duyduğundan ayrı bir heyecan duymuştu.

* * *

Temmuz ayının ilk haftası, sıcak hava dalgasını da beraberinde getirmişti. Cumhur Bey'in kullandığı araba, öğle güneşinin altında ilerliyordu. Sedat Bey'in liderliğini yaptığı proje çalışmasını Mayıs ayı içinde bitirmişler ve Cumhur Bey aracılığıyla ilgili bakanlıklara bildirmişlerdi. Yapılan yorucu toplantılardan sonra 'Engelsiz Proje' adı verilen projenin hayata geçirilmesine karar verilmişti.

Giriş katında bulunan danışmadan Sedat Bey'in yerini öğrenen Cumhur Bey, arka bahçeye girdi. Bahçenin bir kısmı asmayla kapatılmıştı. Sedat Bey ve Melike'yle birlikte dört hasta, asmanın altında çember şeklinde oturmuş, sohbet ediyordu.

Cumhur Bey'in geldiğini gören Sedat Bey, sevinçle ayağa kalkarak:

-“Hoş geldiniz.” dedi ve tokalaştılar:

-“Bölmüyorumdur umarım!”

-“Olur mu öyle şey! Buyurun, lütfen!”

Çemberin hemen dışında bulunan boş sandalyelerden birini alan Sedat Bey, bu sandalyeyi sol yanına koydu ve Cumhur Bey sandalyeye otururken konuğunu hastalara tanıttı:

-“Cumhur Bey, İstanbul İl Emniyet Müdürü! Proje'nin kabul edilmesi için çok uğraştı.” Cumhur Bey'e baktı:

-“İzninizle sizi tanıştırayım.”

-“Elbette, çok mutlu olurum.”

Sedat Bey'in yanında Melike, onun yanında ise Mehmet oturuyordu:

-“Melike'yle Mehmet'i tanıyor sunuz zaten.”

Bu sefer çizim yapmayan Mehmet, utangaç bir şekilde başını öne eğmişti. Arada çevresine kaçak bakışlar atıyordu.

Cumhur Bey, Mehmet'e doğru eğilerek:

-“Mehmet? Nasılsın?” diye sordu:

Mehmet, Cumhur Bey'e kaçak kaçak bakarken:

-“İyiyim.” dedi:

-“Çizmeye ara mı verdin?”

-“Hava almaya çıktık.” diyen Melike, yirmi altı yaşındaydı. Yumuşak yüz hatlarına rağmen bakışları sertti. Bu sert bakışlara uyan bir duruşu vardı. İnsanlara karşı kibardı ancak mesafe-sini de her zaman hissettirirdi.

Yanında oturan Mehmet'e şefkatle gülümsedi, “Değil mi?”

-“Evet.”

Cumhur Bey doğrulurken Melike'ye baktı:

-“Sen nasılsın, kızım?”

-“İyiyim, teşekkür ederim. Siz nasılsınız?”

Melike, Cumhur Bey'e öyle bir baktı ki adeta onu görüyordu. Görme engelli olduğunu bilip de Melike'nin bakışlarına ilk kez maruz kalan hemen herkes tedirgin oluyordu çünkü hisleri sebebiyle çoğunlukla insanların gözlerine, en azından yüzlerine bakıyordu. Proje kapsamında-ki çalışmalar boyunca Melike'yle birçok kez görüşmüş olan Cumhur Bey, zamanla bu bakış-lara alışmıştı:

-“Proje kabul edildiğinden beri kuş gibiyim!”

Sedat Bey, Mehmet'in yanında, tekerlekli sandalyesinde oturan kişiyi kastederek:

-“Serdar!” dedi, “Kendisi tam bir bilgisayar dehasıdır.”

Yirmi beş yaşlarındaki Serdar'ın bakışları hayat doluydu. Çok uzun olmayan saçlarını atkuyruğu

yapmıştı.

Sedat Bey'e gülümseyerek bakıp, "O kadar iddialı değilim!" dedikten hemen sonra Cumhuriyet Bey'e baktı:

-“Memnun oldum!”

-“Ben de!”

-“O kadar iddialı değil ama ordunun yeni kurulan siber birliğine çağrıldı.”

-“Öyle mi? Tebrik ederim.”

-“Teşekkür ederim.”

Cumhuriyet Bey, Sedat Bey'e döndü:

-“Ordu demişken; bugün bir haber aldım. Genelkurmay Başkanlığı da Proje'yle ilgileniyor-muş. Bilgi almak için üç subaydan oluşan bir heyet göndereceklermiş. Bugün yarın size resmi yazı gelir.”

-“Güzel! Proje'mizin arkası güçlenmiş olur.”

Sedat Bey, Serdar'ın yanında oturan genç kıza baktı. Genç kızın görme engelli olduğu anlaşılıyordu. Bunun yanında hemen anlaşılacak diğer şey ise bu genç kızın güler yüzlü olduğu:

-“Bu güzel kızımızın adı Yeşim!”

-“Memnun oldum, kızım!”

-“Ben de!”

-“Yeşim önümüzdeki sene genetik mühendisliğini bitiriyor.”

Cumhuriyet Bey, bu bilgi karşısında gerçekten etkilenmişti çünkü söz konusu bölümün oldukça zor olduğunu biliyordu ve Yeşim, bu bölümü görme engeline rağmen bitiriyordu:

-“Ne yalan söyleyeyim; şaşırdım. Ve hayran oldum! Seni ne kadar tebrik etsem azdır!”

Bariz bir şekilde kızaran Yeşim, nazikçe:

-“Teşekkürler!” derken hafifçe başını eğdi.

Yeşim'in yanında oturan otuz beş yaşlarındaki kişinin dizden aşağısı için protez bacağı, sandalyesinin hemen yanında duruyordu:

-“Fuat Bey, iki sene önce geçirdiği trafik kazasında sağ bacağının dizden aşağısını kaybetmiş.”

-“Çok geçmiş olsun.”

-“Teşekkür ederim.”

-“Fuat Bey uçmayı çok sever. Şu anda Türkiye'nin en çok okunan havacılık dergisinin editörü! Sağolsun, bazen bizi uçağıyla gökyüzüne çıkarıyor.”

-“Bir gün sizi de davet etmek isterim.”

-“Teşekkürler. Ben de davetinize icabet etmek isterim.”

Kısa bir süre için oluşan sessizliği Sedat Bey bozdu:

-“Bu nasıl hava böyle? Gölge bile sıcak!”

Herkese içecek olarak ne istediğini sorduktan sonra telefonuyla görevliye haber verdi. Telefonunu kapatırken Serdar'ın sesi duyuldu:

-“Cumhuriyet Bey! Başarılı olmasını geçtim, bu Proje'nin uygulanabileceğine gerçekten inanıyor musunuz?”

Cumhuriyet Bey, kendisine yöneltilen bu soruyu kısa bir süre düşündükten sonra cevapladı:

-“Açıksa başlarda pek umudum yoktu. Proje için görüşmeye çağrıldığımızda da düşüncele-rim aynıydı. Toplantılar ise bir noktaya kadar sinir harbinde geçti ancak güçlü iş adamlarının destekleri ağır bastı.”

-“Sinir harbi derken...”

-“Toplantılara katılan bürokratlardan bazıları son derece iyi niyetliydi. Bazıları ise adeta bizi engellemek için gelmişti. Proje'ye muhalefet ederek çeşitli sebepler ileriye süren bu zatların herhangi bir engelleri veya engelli bir yakınları olmadığını öğrenince kendilerini engelli kişilerin

yerine koymalarını istedim. Bir tanesi, “Projeler duygu sömürüleriyle yapılmaz, beyim!” dedi.”

Bütün toplantılara katılmış olan Sedat Bey, Cumhuriyet Bey’in anlattıklarını hatırlayınca, o an orada dinleyen herkes gibi sinirlenmişti. Cumhuriyet Bey, gülümsedi:

-“O an sizin gibi ben de çok sinirlendim ama sakin olmak gerekiyor; sonuçta medeni insanlarız. Dedim ki, “Ona duygu ‘sömürüsü denmez’, ‘empati’ denir. Sizin gibi bir bürokratin aradaki farkı bildiğinden eminim!””

Fuat Bey, memnun bir tavırla gülümsedi:

-“Eminim çıldırmıştır.”

Cumhuriyet Bey gülmesine engel olamadı:

-“Sormayın! İlk başta kendini yiyip durdu ama Sedat Bey, sabırla, engellilerin yaşadıkları sorunları anlatıp empati yapmalarını sağlayınca o da destek verdi. İşin üzücü tarafı, bu kişi Sağlık Bakanlığı’nda görevli!

Bu olayı o kişiyi kınamak için anlatmadım. Sonunda derdimizi anlayarak destek oldu; önemli olan da bu! Yaşadığımız zorluklara bir örnek olsun diye bu olayı anlattım.”

Yeşim’in sesi duyuldu:

-“Yani bu Proje’den umudunuz var!”

-“Umudum var çünkü proje güçlü kişiler tarafından destekleniyor. Birçok milletvekili ve bürokratin da kesin desteğini aldık. Açıkçası bu kadarını beklemiyordum.”

* * *

Kum torbasına güçlü ve seri darbeler indiren Ümit, otuz yaşlarında, nispeten uzun boylu biriydi. Kısa kollu tişörtünde ve eşofman altında Deniz Kuvvetleri’nin arması mevcuttu. Siniirli bir şekilde salladığı yumruklara yer yer benzer şiddette tekmeler eşlik ediyordu.

Cep telefonunun çaldığını duyunca kum torbasına son bir yumruk attı ve duvar kenarında duran spor çantasından cep telefonunu çıkardı:

-“Efendim?”

Yakın arkadaşı olan Sinan’ın neşeli sesini duydu:

-“Ne haber, asker?”

-“Çok sinirliyim. Biraz sakinleştikten sonra seni arayacaktım ben de!”

Sinan, ciddileşerek:

-“Ne oldu?” dedi:

-“Ceren’le ayrıldık.”

-“Nasıl, ayrıldık? Neden?” diyen Sinan, gerçekten böyle bir haberi beklemiyordu:

-“Geçen gün belgeler için Eskişehir’e gitmişim, biliyorsun. Akşam Ceren’le buluştuk. Hanımefendi, ayrılmak istediğini söyledi.”

-“Allah Allah! Durup dururken ne ayrılmasıymış bu?”

Ümit, sinirini bastırmak için derin bir nefes alıp verdikten sonra:

-“Akşam görüşelim mi?” dedi:

-“Olur tabii. Şaşırdım kaldım burada. Sen neredesin?”

-“Spor salonundayım.”

Sinan, muzipçe:

-“Kum torbasındasın, değil mi?” dedi.

Ümit de istemsizce güldü:

-“Evet.”

-“İyi iyi! Akşama kadar bol bol yumruk at, tekme at, sinirini at; ondan sonra görüşelim.”

-“Tamam. Ya kusura bakma! Sen neden aramıştın?”

-“Acelesi yok, akşam konuşuruz.”

Temmuz ayında iyiden iyiye bastırmış olan yaz sıcağı, hava kararırken yerini biraz olsun serinliğe bırakmış, bunu fırsat bilen Ankara halkı da sokaklara çıkmıştı. Kalabalığın içinde sohbet ederek yürüyen iki arkadaş, bir kafeye girdi.

Kafenin terasında karşılıklı oturmuşlardı. Ümit’in konuşmasını, siparişlerini getiren garson böldü. İki fincan çayı masaya koyup uzaklaşırken Ümit, konuşmasına devam etti:

-“Ne diyordum? Daha buradayken, geleceğimi söylemek için aradığım zaman sesinden bir şey olduğu belliydi zaten ama sormadım; nasıl olsa yanına gideceğim diye! Ertesi gün sabahtan gittim, öğleden sonra belgeleri aldım, işlerimi bitirdim, akşam da yemeğe çıktık. Yemek boyunca mesafeli davrandı. Ne olduğunu sordum; önce, “Yok bir şey!” dedi. Israr edince, “Yemekten sonra konuşuruz!” dedi. O anda ayrılmak isteyeceğini anladım ama sebebin bu olacağını...”

Ümit, sinirini bastırmak için dışarıya bakarak derin bir nefes alıp verdi. Ardından Sinan’a döndü:

-“Yemekten sonra rahatça konuşabileceğimiz bir yere gitmek istedi; gittik! “Ben ayrılmak istiyorum!” dedi, “Neden?” dedim. Biraz geveler gibi oldu. Dedim, “Açık açık söyle!” O da söyledi. Eski erkek arkadaşı işyerine gelip, “Seni unutamadım! Ben hala seni seviyorum!” gibisinden bir şeyler söylemiş. Bizimki de o an, onu hala unutamadığını, onu hala sevdiğini fark etmiş... Miş!”

Sinan, öğrendikleri yüzünden ne söyleyeceğini bilemez halde Ümit’e bakıyordu:

-“Bunlar ne zaman ayrılmıştı?”

-“Yedi ay önce! Biz de üç ay önce çıkmaya başlamıştık.”

-“Sana anlatmıştı, değil mi?”

-“Evet, “Birkaç defa ayrıldık barıştık ama benim için bitti artık! Seni o yüzden tanımak istiyorum.” demişti.”

-“Yani, ne diyeyim? Kınamak da istemiyorum; sonuçta kısmetse benim de ileride bir kız arka-daşım olacak; belki kızım da olacak. Ama bu yaptığı...”

-“Özür dileyip durdu. Yani, ne deyip ne yapayım ki?”

-“Arkadaşlarıyla konuştun mu?”

-“Nil’le konuştum. Onlar da şaşırmış, “Hala o çocukla nasıl deniyor? Kesin yine ayrılırlar.” dedi. Güvenilmez biriymiş demek ki! Artık umurumda değil!”

-“Sen bu kızı sevmiyordun, değil mi?”

-“Yok! Sevmiyordum ama hoşlanıyordum.”

-“Ne diyeyim, abi? Kısmet bu işler. Elbet karşına düzgün biri çıkar.”

-“Öyle tabii!”

-“Bak Kenan’a! O da senin gibi hayal kırıklığı yaşamıştı. Bir ay sonra Selen’le tanıştı.”

-“Doğru ya! Bu akşam Selen’in ailesiyle tanışmaya gidecekti.”

Sinan saatine baktı:

-“Gitmiştir bile!”

-“Ceren’le ayrıldığımızı söylemedin, değil mi?”

-“Yok, söylemedim.”

-“İyi yapmışsın. Çocuğun tadı kaçmasın.”

-“Heyecandan yemeklerin tadını bile alamaz bu akşam.”

Ümit’in, kendisiyle birlikte güldükten sonra yeniden düşüncelere daldığını gören Sinan:

-“Takma kafanı artık!” dedi. Ümit kendisine aynı halde bakınca devam etti:

-“Düşüncelere dalacağına şükret! Ya sen aşık olduktan sonra senden ayrılırdı? Ya da ilişki-niz ciddi bir hal aldığı zaman?”

-“Söylediklerin aklıma geldi. Şükrediyorum tabii ki! Dediğin gibi olsaydı çökerdim herhalde! Aslında önceden olsa fazla tınlamazdım ama...”

-“Yine SAT’tan ayrılmanı bahane etme! SAT komandoluğuna neden gönüllü olduğunu herkes biliyor. Sözlün başka bir adam için seni terk etti; sen de gönüllü olup eğitime katıldın. Allah’tan hastanelik oldun da aklın başına geldi!”

Ümit, şakayla karışık:

-“Bu biraz ağır oldu!” dedi.

Sinan, ciddi bir halde Ümit’e doğru eğildi:

-“Kusura bakma, arkadaş! Açık konuşacağım. Sözlün senden ayrıldı. Neden? Sen harp okulundan mezun olmak için uğraşırken tanıştığı bir adam için!” Acımasız bir memnuniyetle gülümsedi, “Gerçi o adamla evlendi; aldatıldığı için ayrıldı. Şimdi ise kız arkadaşım, defalarca kez ayrılıp barıştığı eski erkek arkadaşı ona döndüğü için senden ayrıldı ve sen kendini suçluyorsun; “Acaba bende mi bir hata var?” diye!”

Ümit dışarıya bakarken her haliyle Sinan’ın sözlerini doğruluyordu:

-“Sende bir hata yok, arkadaşım. On numara adamsın! Değerini bilememiş iki kadın yüzünden kendini üzmenin bir anlamı yok. Kenan da senin gibi yapıyordu; şimdi ağzı kulaklarından inmiyor.”

Kenan’ın, Sinan’ın kastettiği halleri aklına gelince gülmesine engel olamayan Ümit, Sinan’a baktı:

-“Doğru söylüyorsun. Tamam, düşünmemeye çalışacağım.”

-“Ha şöyle!” diyen Sinan, yalandan bir sinirle arkasına yaslanırken çay dolu fincanı eline aldı. Çayını yudumladıktan sonra aynı yalandan sinirli haliyle:

-“Sana laf anlatacağım diye çayım soğumuş!” dedi:

-“Tamam, çaylar benden!”

Ümit de kendi çayını içtikten sonra:

-“Sen bana ne söyleyecektin?” dedi.

Boş fincanı masaya koyan Sinan:

-“Doğru!” dedi, “Ben de sana bir şey söyleyecektim.”

Sinan, yanında getirdiği poşetten kapalı bir zarf çıkarıp Ümit’e uzattı. Zarftan bir kitapçık çıktı; A4 kağıtlarından kitapçık haline getirilmişti. Ümit sayfalara göz atarken Sinan, bilgi vermeye başladı:

-“İçişleri Bakanlığı’yla Sağlık Bakanlığı, uzmanlarla birlikte, ‘Engelsiz Proje’ adında bir proje başlatmış. Engelli kişilerin tedavilerini, rehabilite edilmelerini, sosyal hayata uyum sağlamaları için merkezlerin kurulmasını, halkın bu konuda bilinçlendirilmesi için çeşitli çalışmaların yapılmasını, binaların, araçların ve yolların engellilere göre düzenlenmesini amaçlayan bir projel!”

-“Ordu aktif olarak katılıyor mu?”

-“Henüz değil. İlk etapta Genelkurmay Başkanlığı bir inceleme istemiş. TSK Rehabilitasyon ve Bakım Merkez Başkanlığı da üç subayını bu iş için görevlendirmiş. Onlar da kim, tahmin et!”

Ümit, kitapçıktan başını kaldırıp Sinan’a baktı:

-“Sen, ben ve Kenan!”

-“Aynen öyle!”

-“Sence seçilmemiz iyi mi?”

-“Bilmem. Hava değişikliği olur. Ben de en son altı ay önce İstanbul’a gitmiştim. En önemlisi senin için iyi olur.”

-“Olabilir. Ne zaman gideceğiz?”

-“Üç gün sonra!”

Yeniden kitapçığa bakan Ümit:

-“Böyle bir proje için çalışıldığını duymamıştım.” dedi:

-“İstanbul’da belli uzmanlar iki ay önce bir rapor hazırlamış. İstanbul İl Emniyet Müdürü de,

İçişleri Bakanlığı'na sunmuş. Kabul edilmiş. Tabii daha başlıklar tartışılacak; ne, ne zaman, nasıl yapılacak diye? Aslında bu proje için pek umudum yoktu ama engelli yakınları olan güçlü iş adamlarının hemen hepsi bu projeyi destekliyor.”

-“En azından bir İstanbul gezisi yapmış oluruz.”

-“Öyle!”

Sayfalara hızlıca göz atan Ümit, bir sayfada durdu. Bir süre sonra sayfayı Sinan'a gösterdi; sayfadaki fotoğrafta, Mehmet'in oda duvarına çizdiği resim, en ve boyca oldukça büyük bir sayfa veya bez üzerindeydi:

-“Bunu gördün mü?”

-“Görmez miyim? Adam İstanbul'u ezberden çizmiş!”

Sayfayı önüne alan Ümit:

-“Otistikmiş!” dedi:

-“Bir de Melike'ye baksana! Arka sayfada!”

Mehmet'in sayfasında olduğu gibi Melike'nin sayfasında da kendisine ait fotoğraf yoktu. Yalnızca isim, soy isim ve ilgili bilgiler yazıyordu. Ümit bu bilgileri okurken Sinan:

-“Kız süper kahraman gibi!” dedi, “Küçük yaşlarda gözlerini kaybettikten sonra hisleri gelişmiş. İlkokuldayken bir depremi hissedip birkaç sınıfın boşaltılmasını sağlamış. Olayı duyan bir uzman, kızı himayesine almış. Projenin merkezi, İstanbul'da bulunan engellilerle ilgili bir merkez! Bu uzman da oranın kurulmasına öncülük etmiş; adı Sedat'tı!”

Sayfayı okumaya devam eden Ümit:

-“Sadece duyuşsal hisler değil.” dedi, “Fiziksel duyuşları da gelişmiş; ses, koku... Ayrıca insanların duyuş durumlarını da hissedebiliyormuş.” Sinan'a baktı: “Düşünce mi okuyor acaba?”

-“Bilmem. Öğreniriz nasıl olsa!”

* * *

Feride Hanım, tencerede pişmekte olan yemeğe göz kararınca tuz atıp karıştırırken kapı ziline çaldığını duydu. Başörtüsünü düzelterek kapıya gitti. Kapının hemen yanındaki diyafona doğru eğilirken, hemen üst kısmında 'KAPI' yazan tuşa basılı tutarak, “Kim o?” dedi ve parmağını tuştan çekti. Kalın bir erkek sesi duyuldu, “Zeki Kolaçan'ın paketi var!”

Kendilerine paket gelmesine şaşırarak Feride Hanım, “Hayırdır inşallah!” diyerek hemen üst kısmında 'OTOMATİK' yazan tuşa bastı. Kapı deliğinden bakarak görevlinin gelmesini bekledi. Asansör kapısı açıldı ve sırtında bavul, elinde paket olan biri asansörden inip kapıya yöneldi. Şapka taktığı için yüzü görünmüyordu.

Feride Hanım, kapıyı yavaşça açarken pakete bakan adam, kalın bir ses tonuyla:

-“Feride Hanım!” dedi, “İçerden yemek kokuları geliyor. Yemeklerinizi çok özledim.”

Feride Hanım, ne diyeceğini bilemeden adam başını kaldırdı ve Ümit'in gülen yüzüyle karşı-laştı. Gerginliğinin yerini büyük bir sevinç alan Feride Hanım:

-“Oğlum!” diyerek Ümit'e sarıldı.

Ana – oğul birbirine sarıldıktan sonra Ümit'i omuzlarından tutup görebileceği uzaklığa iten Feride Hanım:

-“Ödümü kopardın, haylaz herif!” dedi; ardından yine birbirlerine sarıldılar:

-“Oğlum! Çok özlemişim seni!”

-“Ben de seni çok özledim.”

-“Geç içeri!”

Ayakkabılarını çıkarıp içeriye giren Ümit, bavulunu yere bıraktıktan sonra kapıyı kapattı:

-“Babam yok mu?”

-“Çarşıya çıkmıştı. Birazdan gelir.”

Mutfağa geçtiler. Sandalyeye oturan Ümit, şapkasını çıkarıp saçlarını düzeltirken Feride Hanım, bir bardak soğuk limonata doldurup masaya koydu:

-“Süpersin, annem!” diyen Ümit, limonatayı içerken yemeği karıştıran Feride Hanım, tencerenin kapağını kapatıp diğer bir sandalyeye oturdu:

-“İzne mi geldin?”

-“Yok. Engellilerle ilgili bir proje hazırlanmış. Biz de ordu adına projeye ilgili bilgi alıp rapor hazırlamak için İstanbul’a gönderildik.”

-“Siz kim?”

-“Sinan’la Kenan!”

-“Öyle mi? Keşke onlar da gelseydi!”

-“Onlar direk orduvine geçti.”

-“O zaman haber ver, akşam yemeğe gelsinler.”

-“Tamam, birazdan söylerim. Nasılsınız görüşmeyeli?”

-“Nasıl olalım, oğlum! Allah’a Şükür! Biz bıraktığın gibiyiz de sen nasılsın? Ceren nasıl?”

Ümit’in yüzü düşünce:

-“Bir şey mi oldu?” dedi.

Feride Hanım’ın olanlara sinirleneceğini bilen Ümit, bu yüzden ayrılık sebebini söylemek istemiyordu ancak annesine de yalan söylemek istemiyordu:

-“Ayrıldık.”

Beklemediği bu haber karşısında şaşırان Feride Hanım:

-“Neden?” dedi:

-“Anne, sonra konuşalım mı? Babam da gelir, daha iyi olur.”

-“Tamam, oğlum! Nasıl istersen?”

-“Ben bir duş alayım!” diyen Ümit, ayağa kalktıktan sonra Feride Hanım’ı yanağından öptü.

Ümit içeri giderken sandalyesinden kalkan Feride Hanım, oğlunun bu ayrılığa üzüldüğünü hissetmişti. Onun için hayır dualarda bulunurken tencerenin kapağını açıp yemeği karıştırma-ya devam etti.

Hava kararmıştı. Feride Hanım, Zeki Bey, Ümit, Sinan ve Kenan, akşam yemeğini yemiş, balkonda kahve içiyordu. Ümit’in Ceren’den ayrılık sebebini öğrenen Feride Hanım üzülmüş, aynı zamanda kızmıştı. Zeki Bey de duruma bozulmuştu ama belli etmiyordu.

-“Ne diyelim? Allah İslat Etsin! İlişkiniz ciddiye binmeden olması iyi olmuş.” dedi Feride Hanım:

-“Öyle, tabii!”

-“Ben de öyle söyledim.” dedi Sinan, “Tamam, üzücü bir şey ama onun için kendini üzme de değmez.”

-“Tabii değmez, oğlum. Kısmet işi bunlar, elbet bir gün biri çıkar karşına!”

Ümit, muzip bir şekilde Feride Hanım’a baktı:

-“Olmadı sen bulursun helal süt emmiş bir kız!”

-“Annene sorsan sana katalog hazırlar.”

Zeki Bey ve gençlerle birlikte gülen Feride Hanım:

-“Oğlum için yaparım.” dedi. Ardından Sinan’la Kenan’a baktı ve şakasına, “Size de bulayım mı?” dedi.

Kahvesinin son yudumunu da içtikten sonra fincanı önündeki sehpaye koyan Sinan:

-“Annem bana sürekli bir aday çıkarıyor.” dedi, “Kenan’ın zaten var.”

-“Senin de üzücü bir olayın olmuştu galiba?”

-“Evet, ben de Ümit’inkine benzer bir olay yaşamıştım! Bir ay sonra karşıma Selen çıktı. Üç gün önce ailesiyle tanıştım.”

-“Çok sevindim. Nasıldı?”

-“Selen’in söylediğine göre gözleri beni tutmuş. Kısmet olursa şu görevden sonra Selen’i bizimkilerle tanıştıracayım.”

-“Hadi bakalım!”

Zeki Bey, muzip bir edayla Ümit’e baktı:

-“Yine SAT komandosu olmaya çalışmayacaksın, değil mi?”

Ümit de aynı şekilde cevap verdi:

-“Yok, bu sefer MİT’i düşünüyorum.”

-“Kafanı kırarım!”

Zeki Bey’in bu yalandan tehdidi hepsini güldürdü.

* * *

Üniformalarını giymiş üç arkadaş, Ümit’in arabasıyla Merkez’e gittiğinde kendilerini Sedat Bey karşıladı. Tanışma faslının ardından Sedat Bey’in rehberliğinde Merkez’i gezmeye koyuldular. Ümit tüm konuşmaları yanında getirdiği ses kaydediciye kaydedecek, Sinan gerektiğinde fotoğraf çekecek, Kenan da yine gerekli notları alacaktı. Tüm bunlar için Sedat Bey’den izin almışlardı; ilgili kişilerden de izin alacaklardı:

-“Ailenizde veya çevrenizde engelli bir kişi var mı hiç?”

Soruyu, boynunda bir fotoğraf makinesi asılı olan Sinan cevapladı:

-“Yakın çevremizde yok ancak her gün birçok gazi arkadaşımızla iletişim kurma şansımız oluyor. O yüzden engelli kişilerin sorunlarına az çok aşinayız. Ayrıca Proje’yle ilgili dosyayı da okuduk.”

-“Dosyada da okumuşsunuzdur; Proje’nin amaçlarından biri de kamuoyunun ilgisini çekmek ve bilinçlenmesini sağlamak.”

Çeşitli aletlerin olduğu büyük bir yere girdiler. Bu aletlerden bazılarında, yanlarında dikilen uzmanlar olduğu halde, çalışan kişiler vardı:

-“Burada en son teknolojik ve tıbbi gelişmeler ışığında fizik rehabilitasyon çalışmaları yapılıyor.”

-“İncelebilir miyiz?”

-“Elbette.”

Sinan aletlerin fotoğraflarını çekerken uzmanlardan bilgi alan Kenan not tutuyor, Ümit de konuşmaları kaydediyordu.

Merkez’i gezip bilgi aldıktan sonra Sedat Bey’in odasında, balkona geçmişlerdi. Önlerindeki sehpa bulunan Türk kahvelerinin dumanları tütüyordu:

-“Hedeflerimizden biri de olabildiğince çok merkez kurabilmek! Böylece çok daha fazla kişiye ulaşabiliriz. Merkez sayımızın artması sayesinde buralardan faydalanacak kişilerin evlerinden ayrı kalmamalarını da hedefliyoruz.”

-“Çok güzel bir düşünce!” dedi Ümit, “Tüm engelli vatandaşlarımızı düşünmekle birlikte görevimiz gereği özellikle gazilerimiz açısından düşünmek zorundayız.”

-“Elbette!”

-“Bence bu merkezler gazilerimiz için de son derece faydalı olacaktır. Tabii son sözü yetkili merciler söyleyecek.”

-“Eğitimle ilgili planlar nedir?”

-“İlkokullarda sınıf öğretmenlerinin, liselerde ise rehber öğretmenlerinin eğitilerek çocuklara bu konuda eğitim verilmelerinin sağlanması düşünülüyor. Bu eğitimin, üniversite ve halka yönelik

çalışma ayaklarının uzmanlar tarafından verilecek seminerlerle sağlanması planlanıyor. Bir de uygulama alanı kurma düşüncemiz var.”

-“Uygulama alanı nedir?”

-“Kişilerin engelli insanlarla ilgili empati yapabilecekleri alanların kurulması. Örneğin; bir kişi tekerlekli sandalyeye oturarak engelli kişilerin günlük hayatlarında karşılaştıkları sorunlarla bu alanlarda karşılaşabilecek.”

-“Düşünceleriniz gerçekten güzel!” diyen Ümit, arkadaşlarının da bu düşünceleri onayladıklarını gördü.

Konuşmaya daldıkları için oda kapısının açıldığını duymamışlardı. Bu yüzden balkon kapısından gelen sesle irkildiler:

-“Affedersiniz, bölüyorum.”

Üç arkadaş, Sedat Bey’le birlikte o tarafa baktığında gördükleri ilk şey, kapıda dikilmekte olan güzel bir genç kız oldu:

-“Gel, kızım. Biz de Proje hakkında konuşuyorduk. Bu beyler subay! Ordu adına Proje hakkında bilgi almak için gelmişler.”

Melike, arkadaşların olduğu tarafa bakıp, “Hoşgeldiniz.” derken üç arkadaşın da yüzüne bakmamıştı:

-“Bu da kızım, Melike. Kendisi görme engelli. Küçük yaşlardayken tanışmıştık. Ondan sonra da ayrılamadık. İki kızım vardı; Melike üçüncü kızım oldu.”

-“Hatırladım.” diyen Sinan, Melike’nin o derin bakışlarının kendisine yönelmesiyle bir an için afalladı. Hemen ardından kendisini toparlayarak:

-“Melike Hanım’la ilgili bazı bilgiler dosyada yazıyordu.” dedi:

-“Evet. Hisleri çok gelişmiştir.” diyen Sedat Bey, gülümsedi, “Sizi şaşırtan o bakışlarının sebebi de hisleri.”

Melike’nin hislerini bu şekilde tecrübe ettiği için şaşkın olan Sinan’ın cılız gülümsemesi kısa bir süre görüldü. Kenan’la Ümit de kendisi gibi şaşırmıştı ancak Ümit’in şaşırmaya sebep olan başka bir şey daha vardı; Melike’den garip bir şekilde etkilenmişti. Onun bu halini his-setmiş gibi bir an Ümit’e doğru bakan Melike, hemen ardından Sedat Bey’e döndü:

-“Esin geldi. Ben çıkıyorum.”

-“Tamam, kızım.”

Melike, eğilip Sedat Bey’i öptükten sonra doğrulurken üç arkadaşına hitaben, “İyi günler.” dedi. Kenan’la Sinan, “İyi günler.” derken aynı şaşkınlıkla Melike’ye bakmaya devam eden Ümit bir şey demedi. Melike’nin balkondan çıkmadan hemen önce kendisine doğru anlamlı bir bakış attığına emin gibiydi.

Üç arkadaş, akşamüzeri, Boğaz manzaralı bir çay bahçesinin oyun bölümünde oturmuş okey oynuyordu. Oyun sırası kendisine gelen Ümit, sol tarafında kalan Boğaz’a dalgın bir halde bakarken onun bu durumu karşısında Kenan’la işaretleşen Sinan, tahtasını masaya doğru devirerek taşların dökülmesini sağladı.

Sinan’ın bu hareketiyle masaya doğru dönen Ümit:

-“Ne oldu, bittin mi?” dedi. İki arkadaşın soran gözlerle kendisine baktığını görünce de şaşırdı: “Ne bakıyorsunuz?”

Kenan, tahtasını biraz ileriye ittikten sonra kollarını masaya dayadı:

-“Merkez’den çıktığımızdan beri durgunsun. Ne oldu?”

-“Yok... Bir şey olmadı... Nereden çıkardınız?”

-“Ümit!”

Sinan’ın bu tavrı karşısında durmanın anlamsız olacağını bilen Ümit, derin bir nefes alıp arkasına

yaslandı:

-“Melike!” dedi:

-“Ne olmuş Melike’ye?” diyen Sinan, Kenan’a baktığında onun da durumu kavramaya çalıştığını gördü. İkili yeniden Ümit’e baktı:

-“Hisleriyle ilgili olayı diyorsan o bizi de etkiledi.”

-“Öyle değil.” diyen Ümit, biraz şaşkın biraz da ürkek gözlerle iki arkadaşına baktı, “Bu kız galiba beni çarptı.”

Ümit’in Melike’den duygusal anlamda etkilendiğini öğrenen iki arkadaş, Ümit gibi şaşkınlığa düştü.

Alışveriş merkezindeki kafelerden birinde Esin’le birlikte oturan Melike, elinde tuttuğu kapalı plastik bardak olduğu halde dalgın bir halde oturuyordu. Telefonunu kulağına götürerek Esin’e baktı:

-“Aramana gerek kalmadı. Ablam geldi.”

Esin, Sibel için çevresine bakıp onu görmeye çalışırken:

-“Merhaba, kızlar!” diyen Sibel’in sesini duyup önüne döndü. Melike’yle birlikte ayağa kalkarken:

-“Kızım, nerede kaldın?” dedi, “Şimdi seni arıyordum.”

Önce Melike’yle ardından Esin’le sarılıp paltosunu çıkaran Sibel:

-“Sormayın. Feci trafik vardı.” dedi.

Sibel, paltosunu astığı sandalyeye otururken Esin:

-“Ne içiyorsun?” dedi:

-“Biraz sonra alırım. Siz ne yaptınız?”

-“Bütün mağazaları gezdik.” diyen Esin, dalgın bir halde başka yöne bakan Melike’ye bakarak, “Ama birisinin akli başka yerde.” dedi. Melike öylesine düşüncelere dalmıştı ki Esin’in cümlesini duymamıştı bile!

Melike’nin bu alışılmadık durumu karşısında Esin gibi şaşırmış olan Sibel, Melike’ye doğru eğildi:

-“Melike!”

Hafifçe irkilerek Sibel’e doğru dönen Melike:

-“Efendim?” dedi:

-“İyi misin?”

-“İyiyim. Sen?”

-“Melike! Ablamın yanında konuşuruz diye bir şey söylemedim. Sabahtan beri bir garip davranıyorsun.”

-“Ben de gelir gelmez fark ettim.”

-“İyiyim ben!”

-“Sendeki farkı anlamak için gelişmiş hislere gerek yok.” dedi Esin, “Söyle hadi, bugün bir şey mi oldu Merkez’de?”

Esin’le Sibel’in kendisinden cevap beklediğini net şekilde hisseden Melike, elindeki bardağı masaya koydu:

-“Bugün Proje hakkında bilgi almak için üç tane subay gelmiş!”

Konunun gideceği yeri fark eden Esin, heyecan dolu bir merakla:

-“Evet?” dedi:

-“Üçü de beni görünce... Yani, beğendiklerini hissettim. Normal beğeniydi ama bir tanesi... Farklı hissettim.”

Sibel:

-“Ne gibi farklı?” dedi:

-“Ya biliyorsunuz, beni...” Biraz utangaç halde güldü, “Beni gören çoğu erkek beğeniyor ama kör olduğumu öğrenince geri çekiliyorlar. Bu çoğu zaman böyle oldu. Yalnız, o subay bayağı etkilenmiş

gibiymi... Hatta ben, "İyi günler!" dediğim zaman sadece o cevap vermedi ve özellikle o an, heyecanını çok net hissettim."

Esin, heyecanını yansıtan gülmesine engel olamadı:

-“Kızım, bizi burada heyecan bastı.”

Melike de aynı şekilde güldü. Esin:

-“Ne kadar burada kalacaklarmış?” diye sordu:

-“Hiçbir bilgim yok.”

-“Durun bakalım. Daha ortada bir şey yok.”

-“Öyle de!” diyen Melike, çekingen bir şekilde Sibel’e baktı, “İlk kez böyle bir şey hissettim.”

Masaya doğru eğilip Melike’nin ellerini tutan Esin, “Canım benim!” dedi ve gülererek ekledi, “Zaten sendeki şu güzellik bende olsa on defa kaçırılmışım.”

-“Ne kaçırılması? Sen koşa koşa giderdin.” dedi Sibel:

-“Diyene bak! Yana yakıla evlenişini unutmadık.”

-“Sevdik, kızım. Sevince anlarsın!”

* * *

Ümit, Sinan ve Kenan, Sinan’la Kenan’ın kaldığı orduvinde kahvaltı yapıyordu:

-“Dün gece yatana kadar kayıtları bilgisayara geçirdim. O zaman bile aklıma gelip durdu.”

-“Bu kıza olan ilgide Ceren’le yaşadıklarının etkisi olmadığına emin misin?” dedi Sinan, “Sonuçta duygusal açıdan bir üzüntü yaşadın. Ne yalan söyleyeyim, Melike de gayet güzel bir kız.”

-“Doğru söylüyorsun ama ben bugüne kadar hiç böyle bir şey hissetmedim. Gördüğüm anda etkilendim.”

-“Normalde olsa tamam da... Ceren’le ayrılığının üzerine geldi diye diyorum.”

Ümit, kısa bir süre düşündükten sonra:

-“Sanmıyorum.” dedi, “Gerçekten, Ceren’e karşı hiçbir şey hissetmiyorum. Bundan eminim! Hayır, bir de şu var... Yani, tamam, hisleri gelişmiş ama sonuçta bu kız görme engelli! Yani, görme engelli bir kızla olabileceğim aklımın ucundan bile geçmezdi ama şimdi aklımdan çıkmıyor.”

-“Konuşarak çözülemeyecekse deneyeceksin.” dedi Kenan, “Bu kız psikiyatrist, değil mi?”

-“Evet.”

-“Gönüllü olarak Merkez’de de çalışıyor. O zaman, Cumhurbaşkanlığı’yla görüşmemizden sonra Merkez’e gidiyorsun.”

-“Bugün orda mı?”

-“Bilmiyorum. Fark etmez! Orada yoksa çalıştığı yere gidersin.”

-“Bence de gidip konuş!”

Ümit bu konuda kararsız kalmıştı:

-“Bilmem ki! Tanımadığım bir kızla direk gidip konuşmadım hiç.”

-“İlk olur işte!” diyen Sinan, ekledi, “Önümüzdeki Cuma Ankara’ya döneceğimizi biliyorsun. Git konuş yoksa kendini yiyip durursun.”

Kenan, halden anlar şekilde gülümsedi:

-“Terslenmekten mi korkuyorsun?”

-“O da var!”

-“Boş ver! Kendi kendini yemekten terslenmek iyidir. Yani, düşününce öyle geliyor.” diyen Sinan’la birlikte gülen Ümit, konuşmaya karar verdi.

Öğlene doğru Cumhurbaşkanlığı’yla makamında görüştüler. Emniyet binasının kapısına çıkan üç arkadaştan Sinan:

-“Bugünkü işimiz de bitti.” dedi, “Şimdi ne yapıyoruz?”

-“Biz seninle gidip bir öğle yemeği yiyelim. Ümit de Merkez’e gitsin!”

Melike’yle konuşma düşüncesi aklına gelir gelmez heyecanlanan Ümit:

-“Yemekten sonra mı gitsem?” dedi.

Sinan, şakayla karışık:

-“Yemeğe Melike’yle mi gitsen?” dedi:

-“Yemeğe mi davet edeyim?”

Kenan saatine baktı:

-“Artık öğle yemeğine yetişemezsin. Akşam yemeğine davet edersin.”

-“Tamam, öyle yaparım.” diyen Ümit, canlı bir şekilde, “Sizi güzel bir yere götüreyim.” dedi, “Oradan da konuşmaya giderim.”

Arabaya yürürlerken Ümit’in gergin oluşunu fark eden Kenan:

-“Kendini yok yere sıkıyorsun.” dedi, “Bırak, her şey oluruna varır.”

-“Öyle tabii de... İşte, alışık olmayınca...”

-“Liseli değilsiniz ki seni terslesin! En fazla kibarca kabul etmediğini belirtir.” diyen Sinan, arabaya binerken kamerasını boynundan çıkardı, “Bak, bugünkü konuşma kayıtlarını bilgisa-yara ben geçireceğim.”

Ümit, arabayı çalıştırırken gülerek Sinan’a baktı:

-“O zaman ben bu kıza nikah bile kıyarım.”

-“Şımarma, asker!”

-“Emredersiniz, komutanım!”

-“Gaza basılacak... Bas!”

Üç arkadaşı gülerek şakalaşmaya devam ederken araba, emniyetin otoparkından yola çıktı.

Melike, Merkez’deki odasındaydı. Son hastası odadan çıkmalı bir dakika olmamıştı ki oda kapısı çalındı:

-“Girin!”

Melike, oda kapısı açılıp da kapıyı çalan içeriye girdiği anda tanıdık bir heyecan duygusunu hissetti:

-“Umarım rahatsız etmiyorumdur?”

Sesini ilk kez duysa da bunun o subay olduğunu anlamıştı:

-“Buyurun, lütfen!” diyerek ayağa kalkarken aynı subay gibi heyecanlandığını hissetti. Zaten sesi de subayın sesi gibi çıkmıştı; heyecanını gizlemeye çalıştığı bir şekilde! Oda kapısı kapandıktan sonra elini uzattı ve tokalaştılar:

-“Ümit Kolaçan!”

-“Melike Esen!”

-“Memnun oldum.”

-“Ben de! Buyurun!”

Ümit’le birlikte sandalyesine oturdu:

-“Çıkan hasta son hastanızmış! O yüzden girdim.”

-“Evet, son hastamdı.”

Kısa süreli bir sessizlik oldu. Bu sessizlik daha çok iki tarafın da heyecanını bastırmaya çalışmasından ileri geliyordu. Özellikle Melike bu konuda daha çok sıkıntı yaşıyordu. Normalde belli kişiler haricindeki kişilere karşı mesafesini korumaya alışmıştı ancak o an ilk kez hissettiği duygular sebebiyle bu mesafeyi koruyamamaktan korkuyor, bu da gerilmesine sebep oluyordu:

-“Her gün buraya geliyor musunuz? Yani çalışmak için?”

-“Her gün değil!”

Kısa süren bir sessizlik daha oldu. Bu seferki sessizliği Melike'nin sorusu bozdu:

-“Siz? Yani sizin göreviniz ne kadar sürecek?”

-“Cuma Ankara'ya döneceğiz.”

Ümit, her ne kadar saklamaya çalışsa da Melike'nin üzülmesini gördü. Bundan cesaret alarak:

-“Ama ailem buralı!” dedi, “Üç senedir görev gereği Ankara'dayım. Her iznimde İstanbul'a geliyorum.” Son cümlesinden sonra susması gerektiğini düşündü:

-“Benim de ailem İzmir'de oturuyor. İstanbul – İzmir arası yaşıyorum.”

-“Aile uzakta oturunca biraz zor oluyor.”

-“Cidden zor oluyor.”

Kapı vurulunca Melike, Ümit'in gerildiğini hissetti. Ümit gerçekten de gerilmişti çünkü içeriye Sedat Bey'in girmesi durumunda zor duruma düşmekten korkuyordu

-“Girin!”

Kapı açılıp da içeriye orta yaşlarda bir hanım girince Ümit'in rahatladığını hisseden Melike, durumun farkına vardı. İçeriye giren kişinin Sedat Bey olmadığını biliyordu ve gülmek için kendisine telkinler verirken, içeriye giren kişiye:

-“Buyurun?” dedi:

-“Ben Hülya! Işıl'ın annesi!”

-“Hülya Hanım, hoş geldiniz.”

-“Kusura bakmayın, habersiz geldik. İşiniz bittikten sonra girebilir miyiz?”

-“Tabii ki!”

Hülya Hanım kapıyı kapatıp odadan çıkarken ayağa kalkan Ümit:

-“Ben işinize engel olmayayım.” dedi.

Ayağa kalkan Melike, kendisinden beklemediği bir tepki verdi:

-“Yok, engel olmuyorsunuz.”

Kendi tepkisine karşı yaşadığı şaşkınlıkla susan Melike'nin son cümlesinden cesaret alan Ümit, biraz hızlı şekilde:

-“Kabul ederseniz sizi bu akşam yemeğe çıkarmak isterim.” dedi.

Esas söylemek istediği buydu ve Hülya Hanım sayesinde amacını kelimelere dökebilecek fırsatı elde edebilmişti. Bunun rahatlığıyla Melike'den gelecek cevabı bekliyordu.

Son tepkisinin şaşkınlığıyla ne yapacağını düşünmeden peşi sıra gelen bu soruyla iyice heyecanlanan Melike, engel olamadığı bir dürtüyle:

-“Olur.” dedi, “Teşekkür ederim.”

-“Benim bildiğim yerler var ama sizin bildiğiniz bir yer varsa gidebiliriz. Sizin için kolaylık olur.” diyen Ümit, nezaketini göstermek isterken pot kırmaktan çekiniyordu:

-“Çok incesiniz. Sizin istediğiniz bir yere gidelim.”

-“Tamam. Sizi nereden alayım?”

-“Evimden alabilirsiniz. Ben size adresi yazayım.”

Melike, kendisinden hiç beklemediği tepkilerine karşı koymaktan vazgeçmişti. Alışkanlığının da etkisiyle not kağıtlarının olduğu bölümden bir kağıdı önüne çekerken kalemlikten de bir tükenmez kalem aldı ve adresi yazdı.

Ümit, Melike'nin kendisine uzattığı kağıdı alıp adresi hızlıca okuduktan sonra:

-“Yedi uygun mu?” dedi:

-“Uygun.”

-“O zaman, bu akşam görüşmek üzere.”

-“Görüşmek üzere!”

Tokalaştılar. Ümit odadan çıkıp da kapıyı kapattığı anda düşer gibi sandalyesine oturan Melike'nin

kalbi deli gibi atıyordu. Vurulan kapıya, “Girin!” dedi. İçeriye giren iki kişinin Hülya Hanım ile sağ bacağı doğuştan kısa olan dokuz yaşındaki Işıl olduğunu biliyordu:

-“Hoş geldiniz!” derken ayağa kalktı ve elini ileriye uzattı. Hülya Hanım’la tokalaştıktan sonra hisleri sayesinde Işıl’ın bulunduğu noktaya baktı:

-“Nasılsın, Işılcığım?”

-“İyiyim. Sen nasılsın Melike Abla?”

-“Ben de iyiyim, canım.” diyen Melike, “Buyurun!” diyerek sandalyesine oturdu. İlk kez duygularının dikkatini dağıttığını gördü ancak buna izin veremezdi. Hemen toparlandı ve tüm dikkatini anne – kıza verdi.

Bina çıkışına yürüyen Ümit’in heyecanına ise artık gerginlik değil mutluluk eşlik ediyordu. Arabasına bindikten sonra rezervasyon yaptırmak üzere cep telefonunu kulağına götürdü.

Sedat Bey, telefonla konuşuyordu. Hafifçe vurulduktan sonra açılan kapıda Melike’yi görünce, ahizenin konuşma kısmını eliyle kapatarak:

-“Gel, kızım.” dedi.

Melike içeriye girip masanın önündeki iki koltuktan birine otururken konuşmasına devam etti:

-“... Buradaki subaylar Proje’den oldukça etkilenmiş görünüyor. Eminim Genelkurmay da katılmak isteyecektir... Benim de umudum gün geçtikçe güçleniyor... Ben teşekkür ederim... Size de iyi günler.”

Telefonu kapattıktan sonra güler yüzle Melike’ye bakan Sedat Bey, onda farklı bir hal olduğunu görünce gülümsemesi söndü:

-“Bir şey mi oldu?”

-“Sedat Baba!”

Soğukkanlılığıyla bilinen Melike’nin kızardığını görünce şaşırın ve merakı daha da artan Sedat Bey, biraz da panikleyerek:

-“Kızım, ne oldu?” dedi.

Sedat Bey’in paniklediğini görünce hemen:

-“Yok, kötü bir şey olmadı!” diyen Melike, yeniden utangaç haline büründü, “Hani, dün üç subay gelmişti ya...”

-“Evet?”

-“İsimlerini biliyor musun?”

-“Biliyorum. Neden sordun?”

-“Ümit’i hatırlıyor musun? Yarım saat önce yanıma geldi.”

Konuşmanın nereye varacağını kestiren Sedat Bey, kollarını masaya dayayıp parmaklarını kenetledi:

-“Eee?”

-“Bu akşam beni yemeğe davet etti:”

-“Sen ne dedin?”

Melike, başını utangaç bir halde önüne eğerken:

-“Kabul ettim.” dedi, “Yedide evden alacak.”

Bir suç işleyip de pişman olmuş gibi doğrularak Sedat Bey’e baktı:

-“Ama sen istemezsen gitmem!”

Sedat Bey’in gerginliği geçmişti. Arkasına yaslanırken:

-“İzin veririm tabii ki!” dedi, “Şaşırdım sadece!”

Melike’nin heyecandan ne yapacağını bilemez hali karşısında ne diyeceğini bilemeyen Sedat Bey, zamana bırakmayı tercih ederek herhangi bir şey sormadı.

Saçları ve makyajı yapılmış olan Melike, siyah renkte uzun bir elbise giymişti. Melike’nin

yatağında oturan iki kardeş de hayranlıkla Melike'ye bakıyordu:

-“Zaten güzelsin, şimdi daha da güzel oldun.” dedi Sibel:

-“Abla, biz de mi gitsek? Yan masada otururuz:”

-“Neden?”

-“Bu çocuk bizim kızı bu gece kaçırabilir:”

-“Abartmayın! Saat kaç?”

-“Birazdan gelir.” diyen Sibel, Melike'nin elinden tutup yatağa doğru çekti, “Otur bakayım şöyle!”

Melike, iki kardeşinin arasına oturdu:

-“Sen şimdiye kadar üç kişiyle çıktın ve hiçbirinde böyle olduğunu hatırlamıyorum.”

Sibel'i Esin izledi:

-“Sen soğukkanlı, duygularını bastıran bir hatundun. Ne oldu sana?”

-“Ben de bilmiyorum. Korkuyorum da! Bu adamda bir şey var; karşı koyamıyorum:”

-“Aşık mı oluyorsun diyeceğim, Ümit'i tanımıyorsun. Diğer yandan, çocuğu görmeden ondan böyle etkileniyorsun, aşk bu mu diyeceğim... Abla, nedir bu durum?”

-“Durun bakalım, daha ilk buluşmaları! Birbirlerini bir tanışınlar önce.”

Oda kapısı vurulduktan sonra içeriye Sedat Bey'in eşi Nazan Hanım girdi. Melike'yi görür görmez gözleri hayranlıkla parladı:

-“Kızım!”

Melike, Nazan Hanım'ın görmesi için ayağa kalktı:

-“Nazan Anne! Nasıl olmuşum?”

Gözleri dolan Nazan Hanım, sesi titreyerek:

-“Çok güzel olmuşsun.” dedikten sonra Melike'ye sarıldı:

-“Anne, ağlatma kızı!”

Nazan Hanım, gülerek geri çekildi:

-“Hafif makyaj yapmışlar. Daha iyi olmuş!”

-“Hatunun makyaja ihtiyacı yok ki!” diyen Esin, kapının çalmasıyla yerinden fırladı:

-“Anam! Enişte adayı geldi.”

Melike'nin telaşa kapıldığını gören Sibel, ayağa kalktı:

-“Esin, saçmalama! Melike, sen de sakın ol!”

Derin bir nefes alıp veren Melike:

-“Tamam!” dedi, “Gidebiliriz.”

Melike gibi telaşa dönük heyecanını bastırmaya çalışan Ümit, kapı açılıp da Sedat Bey'i kar-şısında görür görmez resmi bir ifade takındı:

-“İyi akşamlar:”

-“İyi akşamlar:”

-“Nasılsınız?”

-“Teşekkür ederim. Siz?”

-“Ben de iyiyim.”

Sedat Bey'in arkasından kapıya çıkan Melike:

-“Hoş geldiniz.” dedi.

Melike'nin güzelliği karşısında tepkisiz kalan Ümit, Sedat Bey'in yanından haline gülen Esin'in sesiyle toparlandı. Esin'i dirseğiyle dürtten Sibel de aslında gülmek için kendini tutuyordu:

-“Melike'ye izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Geç olmadan getireceğime söz veririm:”

-“Estağfurullah! Melike genç bir kadın.” diyen Sedat Bey, yarı şaka, yarı ciddi bir tavırla, “Yine de çok geç kalmazsanız seviniriz.” diye ekledi:

-“Şüphenez olmasın:”

-“Bu gece serin olacaktı. Her şeye karşı yanına al!” diyen Sibel, siyah renkli hırkayı Melike’nin eline tutuşturdu:

-“Gerek yok!”

-“En azından arabada dursun. Üşürsen alıp giyersin.”

-“Tamam, sağol!” diyen Melike, Ümit’in koluna girdikten sonra ailesine dönüp:

-“İyi akşamlar.” dedi.

Ümit’le birlikte bahçe kapısından çıkarlarken Sedat Bey de kapıyı kapattı. Arkasına döndüğü anda Nazan Hanım’ı ağlarken görünce güldü:

-“Nazan, seni gören de kız evlendi gidiyor sanır!”

-“Ne bileyim! Görmedin mi güzelliğini?”

-“Şaka bir yana, hakikaten bu kız bu kadar güzel miydi?”

-“Ve güzelliğini bir tek kendisi göremiyor! Hayat ne garip!” dedi Sibel.

Elleriyle yüzünü ovuşturarak gözyaşlarını silen Nazan Hanım, Sibel’e şefkatle gülümsedi:

-“Güzelliğinin kıymetini bilecek biri çıksın karşısına; o daha önemli.”

-“Yalnız çocuk da fena değil! Melike koluna girince şöyle bir baktım; yakıştılar.”

Nazan Hanım’la Sedat Bey de Esin’in bu tespitin farkındaydı ama bir şey demediler.

* * *

Rezervasyonlarla ilgilenen garson önde, Ümit’le koluna girmiş olan Melike arkada, boş olan giriş kattan, hemen tüm masaların dolu olduğu teras katına çıktılar. Melike’nin sandalyesini çekerek yardımcı olan Ümit, ardından kendi sandalyesine geçti.

Garsonun getirdiği mönüyü inceledikten sonra, Ümit Melike’ye yardımcı olmuştu, siparişlerini verdiler. Ortama uygun olarak çalan hafif müzik ve ılık esinti insana huzur veriyordu. Melike’yle Ümit ise yaşadıkları heyecandan dolayı bu huzuru daha farklı hissediyordu. Ümit’in kendisine baktığını hisseden Melike, toparlandı:

-“Proje’yle ilgili düşünceleriniz nedir, Ümit Bey?”

-“Bu kadar resmi konuşmasak?”

Ümit’le birlikte gülen Melike:

-“Aslında ben de rahatsız oldum.” dedi, “Pekala? Sorumu tekrarladığımı farz et!”

-“Sedat Bey’le Cumhurbaşkanlığı’na de söylediğim gibi; bence iyi düşünülmüş, hayata geçirilebilecek bir proje! Açıkçası, güçlü kişilerin desteklemesi, siyasi desteği de getirecektir.”

-“Ankara’ya dönünce Proje’yi hemen sunacak mısınız?”

-“Hayır. Önce Sağlık Bakanlığı ile İçişleri Bakanlığı’ndan yetkililerle görüşüp raporumuza son şeklini vereceğiz. Ondan sonra Genelkurmay Başkanlığı’na hem raporu ileticeğiz hem de sunum yapacağız.”

Siparişler gelene kadar hem Proje, hem de engelli kişiler hakkında konuştular. Melike’nin anlattıkları ki çoğu yaşanmış olaylardı, Ümit’in dinledikçe şaşırmasına ve üzülmesine sebep olmuştu.

Yemekler geldikten sonra kısa bir süre konuşmadılar. Melike, Ümit’e onunla ilgili sorular sormak istiyordu ancak ilk hamle için Ümit’i beklemeye karar verdi. Zaten kendisiyle benzer durumda olan Ümit, Melike’yi fazla bekletmedi:

-“Hangi üniversiteden mezunsun?”

-“Boğaziçi Üniversitesi Tıp Fakültesi.”

-“İyiymiş! Şu an psikiyatristsin, değil mi?”

-“Evet.”

-“Merkez dışında nerede çalışıyorsun?”

-“Sadece psikolojik rahatsızlıklarla ilgili hizmet veren bir hastanedeyim. Sen ne subayısın?”

-“Deniz üstteğmenim.”

-“Harp okulundan mı mezunsun?”

-“Evet.”

Melike, gülerek:

-“Denizciysen Ankara’da ne işin var?” deyince Ümit de güldü:

-“Alıştım bu soruya! Mezun olduktan sonra Tuzla’daki Deniz Harp Okulu’na atandım. Bir bakıma kendi üniversitemde kaldım. Oradan İstanbul Boğazi Komutanlığı’na geçtim. Üç sene önce de TSK Rehabilitasyon ve Bakım Merkez Başkanlığı’na atandım. Bu atamaya ben de şaşırımdım zaten. Öğrendim ki, her komutanlık bir temsilcilik atamış; Deniz Kuvvetleri’nin piyangosu da bana vurmuş. Anlayacağım üç sene öncesine kadarki hayatım İstanbul’da geçti.”

-“Kardeşin var mı?”

-“Abim var. O da havacı subay. Askeri nakliye uçağında pilot.”

Melike gülerek:

-“Baban emekli asker çıkarsa şaşırılmayacağım.” dedi.

Ümit de güldü:

-“Yok, o emekli öğretmen. Annem de ev hanımı! Sen kaç kardeşsin?”

-“Benim durum biraz ayrıntılı.”

-“Anlatırsan dinlemek isterim.”

-“Babam fabrika işçisi, annem de ev hanımıydı. Abim benden üç yaş, ablam da bir yaş büyük! Çocukken nadir görülen bir hastalık yüzünden gözlerimi kaybettim. Dar gelirli bir aileydik ama birbirimize çok bağlıydık. O yüzden bu durumla baş etmem daha kolay oldu.

Zamanla hislerim gelişmeye başladı. İlkokula gidiyordum. Bir gün deprem olacağını hissettim ve okulun boşaltılmasını sağladım. Çıktıktan bir iki dakika sonra da deprem oldu.”

-“Deprem çok zararı oldu mu?”

-“Yok, olmadı. Zaten büyük şiddette bir deprem değildi. Yine de dışarda olmak daha iyi oldu. Bir de herkes kendini hazırlamıştı. Sonra Sedat Babam bana ulaştı. Beklediğinden daha öte bir noktada olduğumu görünce benimle çalışmak istediğini, o yüzden beni ara ara İstanbul’a götürmek istediğini söyledi.”

-“Sizinkiler kabul etmemiştir herhalde?”

-“Tabii, ilk başta kabul etmediler. İlginçtir, Sedat Babam bizimkileri ikna etmek için bize gidip gelirken ona ısındığımı hissettim. O da aynı şeyleri bana karşı hissetmiş. Çok geçmeden bizimkilerin de güvenini kazandı.

Aileme, onlara İstanbul’da ev ve iş ayarlayabileceğini söyledi. İzmir’den ayrılmak istemediler. Sedat Babam da hem anneme hem de babama İzmir’de çok güzel iki iş ayarladı. Ailem maddi açıdan rahatladı. Ben de ara ara Sedat Babam’la İstanbul’a gitmeye başladım.

O sayede biz üç kardeş rahatça okuduk ve hepimiz kendimizi kurtardık. Abimle ablam İzmir’de kaldı; ben de burada!”

Yiyeceğinden lokmasını alıp çiğnedikten sonra devam etti:

-“Sedat Babam’ın iki kızı vardı. Biri Sibel Ablam, diğeri de benimle aynı yaşta olan Esin. İkisi de ilk günden beni öz kardeşleriymiş gibi kabullendi. Böylece iki ailem oldu.”

Melike düşünceli bir halde masaya baktıktan sonra kendisine bakınca bir an için afallayan Ümit, hemen ardından kendini topladı. Melike’nin anlık fırlattığı sert ve derin bakışlara hala alışamamıştı:

-“Ben çok şanslıydım. Her zaman Allah’a Şükrediyorum! Gözlerimi kaybettim ama beni çok seven iki ailem var. Arkadaşlarım, dostlarım cabası! Ne yazık ki benim gibi şanslı olmayan çok engelli

var. Sadece bizim ülkemizde değil, dünyada böyle!”

-“Ne diyebilirim ki! Engelsiz insanların yaşamakta zorlandığı bu dünyada Allah engellilere Sabır Versin!”

-“Ben bu hayatta her şeyin bir çözümü olduğuna inanıyorum. Bence zorluk çıkaran insanlar ve çıkarları!”

-“Güzel söyledin! Kesinlikle öyle!”

Bir süre yemeklerini yediler:

-“O iki subay, arkadaşın mıydı?”

-“Evet. Ankara’da tanıştık. Yakın arkadaşlarım diyebilirim. Sen nereden anladın?”

-“Hissettim.” diyen Melike, gülümseyerek yemeğine devam ederken şaşırın Ümit:

-“Nasıl hissettin?” diyebildi:

-“İnsanlardan yayılan bir enerji var gibi! Sanki bu enerji duygulara göre değişiyor. Ben o şekilde hissediyorum ya da bana öyle geliyor ama bir şekilde hissediyorum.”

Ümit, zayıf bir gülüşle:

-“Sinan’la raporu ilk okuduğumuz zaman senin düşünce okumandan şüphelenmiştik!” dedi.

Melike güldükten sonra Ümit’e baktı:

-“Hayır, düşünce okumuyorum.”

-“Fiziksel hislerin de gelişmiş!”

-“Evet! Yeteneklerimin bu kadar gelişmesinde Sedat Babam’la yaptığımız çalışmaların çok büyük etkisi var. Kendi başıma olsaydım bu kadar olmazdı.”

Melike, arkadaşlarıyla ilgili sözlerinden sonra Ümit’in gerildiğini hissetmişti ve sebebini tahmin edebiliyordu; karşılaştıkları ilk anda Ümit’in kendisine olan ilgisinin farkına varıp var-madığından şüpheleniyor olmalıydı. Ümit’in bu konuda soru sormasını bekledi ancak birçok soru gelmesine ve farklı konulardan konuşmalarına rağmen beklediği soru, yemekten sonra gelecekti.

Güzel bir manzaraya sahip bir kafenin terasında oturuyorlardı. Gündüz bunaltıcı bir sıcak olmasına rağmen hava serinlemiş, terasta oturan birçok kişi üzerine şal almıştı. Melike, garso-nun getirdiği şalı teşekkür ederek alıp sarılırken kahvesini yudumlayan Ümit, üzerindeki kısa kollu tişörte rağmen soğuktan etkilenmemişti:

-“Soğukla aran iyi galiba?”

-“Bilmem! Spor yaptığımdan olabilir!”

-“Ne tür sporlar yapıyorsun?”

-“Futbol, basketbol, yüzme... Hangisini yapma fırsatım olursa? Sen?”

-“Değişiyor. Genelde Esin’le yürüyüşe çıkıyoruz. Bir ara da dövüş sanatlarına gitmiştik.”

-“Ben de harp okulundayken ders almıştım?”

-“Hangisiydi?”

-“Tekvando!”

Melike’nin şalına sarıldığını gören Ümit

-“Bir şal daha isteyeyim? mi” diye sordu:

-“Yok canım o kadar da değil.”

-“Hasta olursan Sedat Bey’in gözünde eksi puan alırım.”

Melike, yalancı bir alınganlıkla Ümit’e baktı:

-“Ha kendini düşünüyorsun yani!”

-“Aslında ikimizi düşünüyorum! Ben Sedat Bey’in gözünde eksi puan alırsam bir daha benimle görüşmene izin vermez, ikimiz de üzülürüz.”

Ümit’le birlikte gülen Melike:

-“Bir daha buluşacak mıyız ki?” dedi:

-“Cevap sende saklı!”

Çekingen bir gülümsemeyle:

-“Biraz daha saklı kalsın.” diyen Melike, çayından içtikten sonra Ümit’e baktı:

-“Sigara kullanmıyor musun yoksa benim yanımda mı içmiyorsun?”

-“İçseydim saklamazdım. Sen?”

-“Hiç bulaşmadım. Bundan sonra da düşünmüyorum... Denizciler çapkın olur derler... Mesajı aldım; dinliyorum?”

-“Daha gemiye adım atmamış bir denizciyim ben; ne çapkınlığı?”

-“Adım attın diyelim?”

-“Çapkınlık yapmak için fazla duygusalım. En azından beni tanıyan herkes öyle söylüyor.”

Ümit, şakasına sorduğunu belli edecek şekilde:

-“Ya sen?” deyince Melike, yalandan bir kurumla:

-“Elimi sallasam ellisi!” dedi, “Ama elimi sallamıyorum.”

-“Ne yalan söyleyeyim, elini sallasan ellisi de peşinde koşar!”

-“O ellisi de gözleri gören kız peşinde!” diyen Melike ciddileşirken Ümit, Melike’nin yüzünde mahzun bir ifadenin belirdiğini gördü. Bu ifade yerini kısa sürede kararlı bir ifadeye bıraktı ve Melike, insanın içine işleyen bakışlarını Ümit’e yöneltti:

-“Söyleyeceklerimi yanlış anlamayı istemem.”

Melike’nin düşüncelerini kendine açacak olması Ümit’i heyecanlandırırken bir yandan da hoşuna gitmişti:

-“Asla!”

-“Benim güzel olduğumu söylüyorlar. Evet, beni gören birçok erkeğin beğendiğini hissediyorum; ilgisini belli edenlerin sayısı da az olmuyor ama kör olduğumu öğrendikleri anda kendi-lerini geri çekiyorlar. Yani, en azından bu şimdikiye kadar böyle oldu. İki üç kişiyle denedim ama onlar tanışma amaçlıydı. Zaten kendilerine fazla güvenemiyorlardı; bu yüzden geri çekilip noktayı koyan ben oldum.”

-“Onlar sadece dış güzelliğini görmüşler.”

-“Sen ne görüyorsun?”

Ümit, bu kadar çabuk olacağını tahmin etmemişti. Duygularını bu kadar çabuk belli edecek-lerini, özellikle de dışarıya karşı mesafeli duran Melike’nin kendini bu kadar çabuk açacağı-nı...

Aslında Sinan’la Kenan’a bile bahsetmediği bir korkusu vardı. Melike’yi görmeden önce görme engelli bir kızla birlikte olup olamayacağını sorsalar büyük olasılıkla olumsuz yanıt verirdi ancak Melike’yi gördüğü anda kafası karışmıştı. Melike’nin güzelliğinden etkilenmişti ve buluşmak istemesinin bir sebebi de buydu elbette ancak başka bir sebebi daha vardı; karşısındakini tanıyıp fikir edinmek!

Şimdi ise Melike’ye karşı koyamadığı çekimin, ona karşı hissettiği duyguların içindeydi ki o hisler yüzünden ikinci kez buluşmaktan bahsetmişti. Melike’nin de kendisine karşı benzer şeyleri yaşadığını görmek, nedense Ümit’i korkutmuştu çünkü o gecedan sonra bir ilişkiye başlayacakları açıktı.

Neden korkuyordu? Melike görme engelliydi ancak kesinlikle muhtaç değildi. Melike’ye karşı hissettiklerini daha önce hissetmemişti ve bu duyguların sebebi kesinlikle acımak değildi. Melike’ye acıımıyordu; tam tersine ona karşı saygıyla karışık bir hayranlık besliyordu.

Kendi duygularını açtığı için Ümit’in düşünceler içinde sustuğunu sanan Melike ise, bu hareketi yüzünden kendini suçlarken:

-“Özür dilerim!” dedi.

Ümit ise o anda korkularının yersiz olduğunu gördü. Nasıl olduğunu, sebebini bilmiyordu ve daha

fazla düşünmek de istemedi:

-“Bu halim için asıl ben özür dilerim.”

Melike’ye doğru eğildi:

-“Ben sende dış güzellikten daha fazlasını görüyorum!”

Hava serinlediği için Boğaz kıyısı nispeten boştu. Ümit ve Ümit’in koluna girmiş olan Melike, yavaşça yürüyordu. Melike, kafeden çıktıktan sonra arabadan aldıkları hırkasını giymişti:

-“... Son senem, son dönemim ve ben, sözlümün başkasıyla flört ettiğini öğrendim. Çok kötü olmuşum! Yetmezmiş gibi dersler, sınavlar... O ara SAT komandosu için gönüllü olup olma-dığına bakılıyordu. O zamanki tecrübesizliğimle gidip yazıldım. Gözümü hastanede açana kadar eğitimlere katıldım.”

İkili güldükten sonra Ümit devam etti:

-“Arada konuştuğum kızlar oldu ama çoğu yüzeysel sohbetlerden ibaret kaldı. En son, üç dört ay önce Ceren adında bir kızla tanıştım. Bizim Kenan’ın bir arkadaşının arkadaşıydı. Çıkmaya başlayınca dört ay önce erkek arkadaşından ayrıldığını, onu kafasında bitirdiği için benimle denediğini söyledi.

Ceren Eskişehir’de oturuyordu. Bir gün görevim gereği Eskişehir’e gittim; akşam buluştuk. Çocuk gelip onu sevdiğini söylemiş, Ceren de o anda onu hala sevdiğini fark etmiş falan... Aşk hayatım özetle böyle!”

-“O kızını seviyor muydun?”

Ümit gülerek:

-“Sen söyle!” dedi.

Ümit’in hislerine yaptığı gönderme Melike’yi güldürdü:

-“Sevmiyordun.”

-“Peki ilk karşılaşmamızda hissettiklerimi açıklayabilir misin?”

Melike yemekten bu soruyu beklemiş ancak daha sonra unutmuştu. Bu yüzden ilk başta ne diyeceğini bilemedi. O şaşkınlıkla Ümit’e bakınca onun da kendisine baktığını hissetti:

-“O gün senden etkilendiğimi hissetmiştin, değil mi? Bana iki defa baktın.”

-“Hissettim.” diyen Melike, önüne baktı, “Her zamanki gibi geçici bir şeydir dedim.” Umutla gülümsedi, “Değilmiş!”

Başını kaldırıp Ümit’e bakınca onun da aynı şekilde kendisine baktığını çok net şekilde hissetti. Melike, o güne kadar hissetmediği farklı bir mutluluğun içindeydi ve Ümit de bu mutlulukta kendisiyle birlikteydi.

Sedat Bey, iki katlı müstakil bir evde oturuyordu. Bahçe kapısının önünde duran arabadan inen Ümit, Melike’nin ardından kapıyı kapattı ve Melike’nin koluna girmesini sağladı. Bahçede yürürlerken evin kapısı açıldı; Sedat Bey, Nazan Hanım ve Esin göründü:

-“Çok geç kalmadık, değil mi?”

Sedat Bey, aynı kibarlıkla cevapladı:

-“Hayır, kalmadınız.”

Ayakkabılarını çıkararak Melike, Esin’in kolunda eve girdikten sonra Ümit’e doğru döndü:

-“Teşekkür ederim. Çok güzel bir geceydi.”

-“Esas geldiğin için ben teşekkür ederim.”

Hepsine hitaben, “İyi geceler.” diyen Ümit bahçe kapısına doğru hareketlenirken, “İyi geceler!” diyen aile eve girdi.

Evin içine aşına olduğundan dolayı rahatça hareket edebilen Melike için duygularını, özellikle de mutluluğunu saklamaya çalışmak bir o kadar zor oluyordu:

-“Nasıl geçti?” diyen Nazan Hanım’a cevap verirken gülümsemesini bastırmaya çalıştı:

-“İyiymi! Anne, yarın kahvaltıda konuşsak olur mu? Yürüyüş yaptık falan, biraz dinleneyim:”

-“Tamam, öyle olsun:”

-“İyi geceler!” diyerek Nazan Hanım’la Sedat Bey’i yanaklarından öpen Melike, Esin’le bir-likte hızlı adımlarla üst kata çıkarken Sedat Bey, eşine baktı:

-“Kızımızın yeni ilişkisi hayırlı olsun:”

Odasına girdiği anda yatağına oturan Melike, oda kapısını kapattıktan sonra merak içinde yanına oturan Esin’e baktı ancak bir şey söylemedi. Mutlulukla gülüyordu:

-“Ne oldu, kızım? Ne sırtıp duruyorsun?”

-“Esin! Beyaz atlı prensim midir bu çocuk?”

-“Melike!” diyen Esin, onu bu şekilde ilk kez görmenin şaşkınlığı içindeydi, “Yorgun falan dinlemem! En başından anlatıyorsun!”

-“Ne yorgunluğu, kızım? Olimpiyatlar’a katılsam beş bin metrede altın madalyaya koşarım!”

-“Çatlatma, anlat hadi!”

Toparlanarak Esin’e dönen Melike:

-“Tamam!” dedi, “Anlatıyorum!”

* * *

Üç arkadaş orduevindeydi. Kahvaltılarını yaptıktan sonra kafeteryaya geçmişler, kahvelerini içiyorlardı:

-“Sırtıp durma, vuracağım ağzına!”

Sinan’ın şakayla karışık yaptığı bu tespit Ümit’le Kenan’ı güldürdü:

-“Seni en iyi ben anlarım, arkadaşım! Rahatça sırtabilirsin!”

Sinan, yanında oturan Kenan’a yalancı bir alınganlıkla baktı:

-“Ben anlayamaz mıyım? Benim bir ilişkim yok, bunu mu demeye çalışıyorsun? Dışlıyor musunuz beni?”

-“Sıra sende!” dedi Ümit:

-“Dur bakalım, delikanlı! Tamam, hızlı bir giriş yaptınız ama hep bu hızda gitmeyin:”

-“Yalnız, cidden bir ara korktum. Dedim, “Ne oluyoruz böyle?” Sonra Melike’nin özür dilerken yaşadığı pişmanlığı görünce korku falan kalmadı:”

-““Kismet bu işler, karşına biri çıkar!” derken biri çıktı!” diyen Sinan bu durumu hem şaşkınlıkla hem de hayranlıkla karşılıyordu:

-“Gerçekten öyleymiş!” diyen Ümit, telefonuna baktıktan sonra neşeli bir şekilde ileti yazma-ya koyuldu. İletiyi gönderip de başını kaldırınca kendisine bakan iki arkadaşının soran gözle-riyle karşılaştı:

-“Melike mesaj yazabiliyor mu?”

-“Tekerlekli sandalyeye bağlı bilişim uzmanı bir arkadaşı varmış. Onun geliştirdiği bir uygulama sayesinde yazabiliyor:”

-“Nasıl bir uygulamaymış o?”

-“Seslere dayanıyordu. Tam bilmiyorum; fazla ayrıntılı konuşmadık.”

Arkasına yaslanan Kenan:

-“Bugün yine Merkez’desin galiba?” dedi:

-“Yok, bugün hastanede olacakmış. Oradan yemeğe gideceğiz:”

-“Düşünsenize; Genelkurmay, Ümit’le Melike’nin ilişkisini öğreniyormuş; “Kızı tavlama için mi bizi Proje’ye soktun?” diye Ümit’i sorguya çekiyormuş!”

Üç arkadaş güldükten sonra Ümit:

-“Sen bu hayal gücünle orduda harcanıyorsun.” dedi.

Kenan, biraz ciddi bir ifade takınarak Ümit’e baktı:

-“Sizinkiler sordu mu?”

-“Sordular, “Merkez sorumlusunun kızı! Psikiyatrist!” dedim. Ayrıntılara henüz girmedim.”

-“Ne zaman anlatacaksın?”

-“Ankara’ya dönmeden bahsederim. Haberleri olsun!”

Kahvesini yudumlayan Kenan:

-“Bir şey demezler herhalde!” dedi:

-“İlk başta biraz garipseler tabii! Hani, işte, Melike görme engelli olduğu için...” Derin bir nefes alıp verdi:

-“Aslında ben de hala şaşıyorum. Ne bileyim, kırk yıl düşünsem görme engelli bir kızla deneyeceğim aklıma gelmezdi.”

-“Pek engelli de denemez!”

Sinan’a gülümseyerek baktı:

-“Orası öyle!”

Kahvesini içtikten sonra boş fincanı masaya koyan Kenan:

-“İyi bakalım!” dedi, “Gitmeden tanıştırsın!”

* * *

Geçen her üç gün de buluşan çift, bunun haricinde telefonla haberleşiyordu.

Hava oldukça sıcaktı. Sivil giyimli olan Ümit’in kullandığı araba, Merkez’in kapısının önünde durdu. Kapı açılırken kulübeden çıkan bekçi, arabaya doğru yaklaştı:

-“Hoş geldiniz!”

-“Hoş bulduk!”

-“Sedat Bey, Melike Hanım’dan önce yanınıza uğramanızı istedi.”

Bekçinin iletmiş olduğu bu haberle şaşıran ve biraz da gerilen Ümit:

-“Teşekkür ederim.” dedikten sonra içeriye girdi.

Masasındaki kağıtları inceleyen Sedat Bey, oda kapısı vurulunca, “Girin!” dedi. Ümit’in gir-diğini görünce ayağa kalktı ve tokalaştılar:

-“Hoş geldiniz! Buyurun, lütfen!”

Balkona çıktıklarında bahçeye bakan Ümit, Melike’nin Mehmet ve genç bir kızla oturduğunu gördü. Mehmet çizim yaparken Melike de genç kızla konuşuyordu. Arada neşeli gülüşleri duyuluyordu:

-“Buyurun!”

Sedat Bey’in oturmuş olduğunu gören Ümit de diğer koltuğa oturdu. Sedat Bey tarafından, Melike’nin babası tarafından, sorguya çekileceği belliydi:

-“Ankara’ya ne zaman gidiyorsunuz?”

-“İki gün sonra!”

-“Bir daha ne zaman geleceksiniz?”

-“Ankara’da Proje’yle ilgili raporumuzu verdikten sonra sunum yapacağız. Ardından izin alarak gelmeyi düşünüyorum.”

-“Melike için mi?”

-“Evet.”

Konuşmalarında bir tehdit veya gerginlik yoktu; açıklık vardı. Sözlerin direk söyleneceği anlaşılmıştı:

-“Ümit Bey! Melike, ailesinden ve bizden size bahsetmiş sanırım.”

-“Evet, bahsetti!”

-“Melike’yle yüz yüze konuşmadım ama Sibel’le konuştum. Melike’nin size karşı güçlü duygular beslediğini söyledi.”

-“Bu konuda yalnız değil!”

-“Size nutuk çekmek veya klasik sorular sormak istemiyorum. Ben, eşim, kızlarım, biz sadece Melike’nin mutlu olmasını istiyoruz. Sizin de bunu istediğinizi düşünüyorum.”

-“Şüphenez olmasın!”

-“Melike kardeşlerinden başka kimseye kendini bu kadar açmamıştı. Sizden onu üzmemenizi istiyorum. Her ne kadar elimizden geldiğince yanında olmaya, onu mutlu etmeye çalışmış olsak da benim bildiğim ve bilmediğim birçok sıkıntı çekti, üzüntü yaşadı. Birisini sevmek ve hayatını paylaşmak ise çok başka bir şey ve özellikle bu konuda hayal kırıklığı yaşamamasını istemem!”

-“Kabul ediyorum; ilişkimiz çok hızlı başladı ancak bu süreç şu an için ikimize de herhangi bir rahatsızlık vermiyor. Birbirimizi tanımaya çalışıyoruz. Melike’nin kendisini bana açmasının onun açısından bir ilk olduğunu söylediniz. İnanın, Melike’yi burada gördüğüm anda hissettiklerim de benim için ilkti. Zaten Melike’yle tüm bunları konuştuk.”

Kararlı bir şekilde Sedat Bey’e baktı:

-“İleride ne olacağını bilemeyiz ama, elimden geldiğince, onu üzecek bir şey yapmaktan kaçınacağıma emin olabilirsiniz.”

Doğal olarak kuşkuvarı devam etse de gülümseyerek Ümit’e baktı:

-“Pekala! Bugünkü planınız nedir?”

-“Melike’yi arkadaşlarımla tanıştıracam. Esin de gelecek.”

-“Arkadaşlarınız... Yanınızdaki iki subaydı, değil mi?”

-“Evet. Onlar da Melike’yle durumuma şaşırdı. Gitmeden önce Melike’yle tanışmak istedi-ler.”

Hızlı gelişen bu ilişkiyle ilgili mevcut şüphelerinin üzerine Esin’in de bu işe fiilen katılması, Sedat Bey’in düşünceli bir hal almasına sebep olmuştu. Onun bu hali ilk başta Ümit’in canını sıkırsa da bir baba olarak böyle tepkiler vermesinin normal olduğunu kendine telkin etti.

Bahçeye baktığında Mehmet’in, defterini göstererek Melike’ye bir şeyler söylediğini görünce şaşırdı:

-“Mehmet, Melike’yle mi konuşuyor?”

Bu soruyla düşüncelerinden sıyrılan Sedat Bey, bahçeye bakıp da durumu görünce memnuni-yetle gülümsedi:

-“Melike, hisleri ve sevgisi sayesinde Mehmet gibi otistiklerle başkalarına göre daha rahat iletişim kurabiliyor.”

-“Şu genç kız da mı görme engelli?”

-“Yeşim! Evet, görme engelli! Melike gibi gelişmiş hislere sahip değil ama hayat doludur.”

-“Melike’yle de arası iyi, belli!”

-“Melike bu Merkez’deki hemen herkesle iyi anlaşır ama Yeşim’le arkadaştır!”

Yeniden Melike’ye bakan Ümit, telefonuyla ilgilendiğini gördü. Birkaç saniye sonra kendi telefonuna ileti geldiğini duyuran sesi duyup telefonuna baktı, ‘Babamın sorgusu bitince yanımıza gel. Seni, Yeşim ve Mehmet’le tanıştıracam.’

Başını kaldırıp Melike’ye baktığında, mutluluk dolu bir gülümsemeye balkona doğru baktığını gördü:

-“Melike’nin hislerine alışmam biraz zaman alacak!”

Sedat Bey gülerek:

-“Durun daha!” dedi, “Bu hiçbir şey!”

* * *

Yeşim ve Mehmet'le tanışan Ümit, bir süre orada kaldıktan sonra hazırlanmak için eve gitmişti. O akşam Kenan, Sinan, Melike ve Esin'le birlikte dışarı çıkmışlardı ve buluşma, herkes açısından güzel geçmişti.

Sabah, ailesiyle kahvaltı eden Ümit, kahve içmek için onları dışarıya çıkarmak istediğini söyledi. Ümit'in Melike'yle ilk akşam gittikleri kafenin terasında oturuyorlardı. Teras, o akşama göre oldukça boştu ve saat nispeten erken olduğundan hava insanı boğacak kadar ısınmamıştı.

Arkasına yaslanmış, bir bacağı yere paralel olacak şekilde bacak bacak üstüne atmış halde oturan Zeki Bey:

-“Yarın gidiyorsunuz, değil mi?” dedi.

Feride Hanım, hasretle iç çekti:

-“Kim bilir bir daha ne zaman gelirsin?”

-“Gelirim, anne, niye gelmeyeyim?”

Zeki Bey, muzip bir şekilde:

-“Evet, annesi, neden gelmesin?” dedi, “Gelmek için bir sebebi var artık!”

Ümit de aynı şekilde babasına baktı:

-“Fırsatını bulduğun için duygu sömürsüne hiç gerek yok!”

-“Şimdi sen bu kızla artık bir ilişki yaşıyorsun?”

Melike'yle birlikteliğinin verdiği mutluluk, annesinin sorusuna yanıt verirken olduğu gibi her halinde kendini belli ediyordu. Zaten son günlerde Ümit'teki değişim anne – babasının da dikkatinden kaçmamıştı:

-“Birbirimizi tanımaya çalışıyoruz.”

-“Ceren'le daha yeni ayrılmadınız mı? Böyle üst üste... Ne bileyim?”

-“Onu ben de düşündüm! Sinanlar'la, hatta Melike'yle de konuştuk. İnanın, Melike'yle ilişki-min Ceren'le hiçbir ilgisi yok.” Kısa süre düşüncelere daldıktan sonra devam etti, “Kimseye karşı böyle hissetmemiştim. O da, “İlk kez böyle hissediyorum.” dedi. Hatta dün akşam Esin'le bire bir konuşma fırsatım oldu; “Melike'nin hali karşısında ailece şaşkınlık!” dedi.”

Kahvesini yudumladıktan sonra ailesine baktı:

-“Tamamen kendiliğinden oluştu. Hoşuma giden bir yanı da bu!”

-“İnşallah bu sefer olur, oğlum.”

-“Hayırlısı olsun!” diyen Zeki Bey, kahvesini içerken Ümit'in kendilerine bir şey söyleye-ceğini fark etti:

-“Yalnız Melike'yle ilgili bilmenizi istediğim bazı şeyler var. Öncelikle; Melike görme engel-li!”

Ümit'in ilk cümlesinde hem Feride Hanım'ın hem de Zeki Bey'in aklından o anda bazı olasılıklar geçmişti ancak Melike'nin görme engelli olması, hatta herhangi bir engelinin olması bu olasılıklardan olmamıştı:

Eşine baktığında onun da kendisi gibi şaşırılmış olduğunu gören Feride Hanım, Ümit'e döndü:

-“Görme engelli derken... Kör mü?”

-“Evet. Küçükken bir hastalık geçirmiş ve gözlerini kaybetmiş.”

Feride Hanım'la Zeki Bey'in düşünceli bir hale girdiğini görünce devam etti:

-“Düşündüğünüz gibi değil! Melike'nin hisleri çok gelişmiş. İnsanların ruh hallerine kadar hissedebiliyor. Koku alma, duyma gibi fiziksel hisleri de öyle; çok gelişmiş! İkinci bir şey de; Sedat Bey ve ailesi, Melike'nin öz ailesi değil.”

Bu bilgiyle ikinci bir şaşkınlık yaşayan ailesinin yeniden düşüncelere dalmasına izin verme-den her

şeyi anlattı. Ümit anlatmasını bitirdikten sonra Feride Hanım'la Zeki Bey, öğrendiklerini kavramak için bir süre sessiz kalıp düşündüler. O arada oluşan sessizliği Zeki Bey'in cümleleri bozdu:

-“Ailemizde veya çevremizde görme engelli biri olmadığı için herhangi bir şey söylememiz pek doğru olmaz. Hem söylediğine göre Melike kendi ayakları üzerinde duran bir kız! Önce bir tanışalım.”

Ümit'i o gün beklemediği kadar mutlu edecek cümle, Feride Hanım'ın içtenlikle yaptığı yorumdan geldi:

-“Gözleri gören kızlar seni hep üzdü! Belki kısmetin bu kızdır.”

Bu cümledeki olasılıkla heyecanlanırken aynı zamanda ailesinin desteğini de almış olan Ümit:

-“Seni yerim, kadın!” diyerek yanındaki sandalyede oturan annesine doğru eğilip sarıldı ve yanağından öptü.

Ümit doğrulurken Zeki Bey:

-“Ben seni tanıyorsam Ankara'da işin biter bitmez izne gelirsin.” dedi.

Ümit bir şey demese de gülüşü cevabı vermişti:

-“Konuşmaya daldık; kahvelerimiz soğumuş.”

Üç adet Türk kahvesi siparişi verdikten sonra ailesiyle bu konu üzerine konuşmaya devam etti.

* * *

Saat sabah ona geliyordu. Ümit bavulunu arabanın bagajına yerleştirirken su dolu ve kapağı çıkartılmış bir sürahiyi elinde tutan Feride Hanım ile Zeki Bey dikiliyordu. Bagaj kapağını kapatıp ailesine döndüğünde Feride Hanım'ın gözlerinin dolduğunu gören Ümit:

-“Anne, bu yüzden bir daha gelmeyeceğim!” dedi:

-“Ağlamıyorum, oğlum! Gözlerim doldu sadece.”

-“Bu da bir ilerleme!” diyerek gülen Ümit, annesiyle birbirine sarıldı. Ardından Zeki Bey'in elini öptü ve sarıldılar:

-“Dikkatli gidin!”

-“Aman oğlum, dikkatli sür! Şimdi aklın başka yerde!”

Feride Hanım'ın bu sözü sadece Ümit'i değil, Zeki Bey'i de güldürdü:

-“Dikkat ederim, aklınız bende kalsın.”

Orduevinden Sinan'la Kenan'ı alan Ümit'in gideceği son yer Merkez'di. Kendilerini Sedat Bey'le her an ağlayacakmış gibi duran Melike karşıladı. Sinan'la Kenan, Proje hakkında son kez konuşmak için Sedat Bey'in odasına çıkarken Melike'yle Ümit, ön bahçeye çıktı ve bir ağacın altında bulunan banka oturdular.

Melike, başını Ümit'e yaslarken Ümit de onu koluyla sarmıştı:

-“On günde hayatım değişti.”

-“Ben on günde her şeyimle değiştim.” dedi Melike:

-“Bizimkilere ve Sinanlara sorarsan ben de değişmişim! Özellikle Sinan, sevgi kelebeği olduğumu söylüyor.”

Zayıf bir şekilde gülen Melike, başını kaldırıp Ümit'e doğru baktı:

-“Ne zaman geleceksin?”

-“Fırsatını bulduğum ilk anda! İstanbul'a tayinimin çıkması için de araştırmalara başladım.”

-“Ayarlayabilecek misin?”

-“Zaman alacaktır.” Melike'nin üzüntüyle başını eğdiğini görünce canlı bir şekilde, “Ayar-lasınlar! Denizci adamın Ankara'da işi ne?” dedi ancak Melike'nin mahzun hali değişmemiş-ti:

-“Yapma böyle! Benim de hoşuma gitmiyor ama biraz zorluk çekeceğiz.”

Ümit'in ayrılık üzüntüsüne mahzun halinin verdiği üzüntünün de eklendiğini hisseden Melike, canlı bir şekilde doğruldu:

-“Doğru söylüyorsun. Tek derdimiz bu olsun!”

-“Çözülemez bir mesele değil! Sadece zaman istiyor:”

-“Sabredeceğiz:”

-“Sabredeceğiz.” diyen Ümit, Melike'yi kendisine doğru çekti ve birbirlerine daha sıkı sarıldılar.

* * *

Sedat Bey ve Cumhuriyet Bey'in Proje'nin hayata geçirilmesi konusundaki ısrarlı girişimleri ve yoğun lobi çalışmaları, iş adamlarının ve bürokratların da harekete geçmesine vesile olmuş; Proje için bir heyet kurulması sağlanmıştı.

Heyetin kurulduğu günlerde Emin Bey'in teklifiyle İstanbul'da, Mehmet'in çalışmalarından oluşan bir sergi açılmış; düşünülenden çok daha fazla ilgi gören bu sergide bulunan çalışmaların tümü, Mehmet'in de onayı alınarak, satılmış, Emin Bey ve eşi, elde edilen bütün geliri Proje çalışmalarına bağışlamıştı.

Ertesi günden itibaren bu serginin getirdiği ses, Sedat Bey ile Cumhuriyet Bey'i şaşırtacak derecede fazla olmuş, Proje'nin olası başarısı için herkese ayrı bir güven ve inanç gelmişti.

Özellikle heyet üyelerinin çalışmalarına istekle başlamasında bu sergi ve sonuçlarının tartışılmaz etkileri olmuştu.

Sedat Bey ile Cumhuriyet Bey'in de bulunduğu kalabalık bir heyet kurulmuş; bu heyet, Proje için yoğun bir fizibilite çalışmasına başlamıştı. Psikiyatrist, nörolog, fizik tedavi uzmanları ve daha birçok tıp alanında uzman kişilerden bakanlık temsilcilerine, tanıtım konusunda afiş, kısa film, televizyon reklamı vb. reklam hazırlayacak görevlilerden ekonomi uzmanlarına kadar çeşitli kişi ve uzmanlardan oluşan bir heyetti bu! Özellikle Sedat Bey, Proje'nin düşündüğünden çok daha hızlı hayata geçiriliyor olmasının verdiği heyecanla hemen bütün zamanını bu konudaki çalışmalara ayırır olmuştu.

Ümit'in gidişinin üzerinden iki hafta geçmişti. Dosyayı Genelkurmay Başkanlığı'na vermişler, dosyanın incelenmesinin ardından üç hafta içinde sunum yapmak üzere çağırılacakları bil-gisini almışlardı. Normal görevlerine devam ederlerken bir yandan da sunum için gelecek çağırışı bekliyorlardı. Aralarında bu çağırının bir an önce yapılmasını isteyen ise elbette Ümit'ti.

Melike'yle her gün hem telefonla konuşarak hem de mesajlaşarak iletişim halinde kalmışlardı. Yine de özlemleri her geçen gün artıyor; her ikisi de kavuşacakları günün gelmesini bek-liyordu ve o gün, Melike'yi şaşırtacak şekilde gerçekleşecekti.

Merkez'deki muayenehanesinde, on beş dakika sonra gelecek olan hastasını beklerken Ümit'le mesajlaşıyordu. Kapı hafifçe vurulup da, “Girin!” dediğinde içeriye giren kişinin Esin olduğunu hissetti:

-“Babam Proje için kendini parçalasın, kızımız da burada erkek arkadaşıyla mesajlaşsın!”

Gülerek sandalyesinden kalkan Melike:

-“Aramızda kalsın!” dedi ve sarıldılar:

Melike sandalyesine otururken masanın önündeki karşılıklı iki koltuktan birine oturan Esin:

-“Bu ne sıcak?” dedi, “Arabadan inip binaya girene kadar terledim! Sonra bir baktım; hatun klimalı odasında serin serin oturmuş, mesajlaşıyor!”

-“Hayat işte!”

-“Saçını başını yolarım!”

Esin, Melike'yle birlikte güldükten sonra:

-“Enişte ne zaman geliyormuş?” dedi.

Yüzüne hüzünlü bir ifade yerleşen Melike:

-“Hala sunum için haber bekliyorlarmış!” dedi. Hızlı bir şekilde yazdığı mesajı gönderip Esin’e doğru şaşkınlıkla baktı, “Geldiğini hissetmedim!”

Esin gülmeye başlayınca:

-“Ne gülüyorsun?” dedi:

-“Geldiğini duymadım, geldiğini görmedim dersin de geldiğini hissetmedim deyince bir garip oldu.”

Melike de güldü:

-“Farklı bir hatunum, biliyorsun!”

-“Bilmez miyim?” Muzip bir ifadeyle Melike’ye baktı, “Artık kendini nasıl kaptırdıysan, gel-diğimi bile hissetmiyorsun!”

-“Hakikaten, artık nasıl daldıysam!”

Farklı bir sebepten yaşadığı şaşkınlıkla gülümsedi:

-“Hislerim etkilendi herhalde! Şu an oda kapısının dışında Ümit varmış gibi hissediyorum!”

O anda kapı vuruldu. Bir an duraksayan Melike, şüpheli bir halde:

-“Girin!” dedi.

Kapı açılırken hissinden emin oldu; Ümit’ti. Sevinçle ayağa fırlayıp kapıya doğru giderken ayağı Esin’in karşısındaki koltuğun ayağına takıldı. Melike tökezlediği anda yerinden fırlayan Ümit, onu düşmeden yakaladı:

-“İyi misin?”

-“Hem de çok iyiyim!” diyen Melike Ümit’e sarıldı; Ümit de Melike’ye!

Esin’in dramatik bir tonda konuştuğunu duydular:

-“O soğukkanlı karizmatik bacım ne hallere düştü? Bugünleri de mi görecektim?”

Melike, gülerek Esin’e doğru baktı:

-“Ablamın dediği gibi; aşık olunca seni de göreceğiz!”

-“Ben böyle iyiyim. Size mutluluklar!”

Melike, Ümit’e doğru baktı:

-“Sen nereden çıktın? Sunum ne oldu?”

-“Dün yaptık. Akşam hemen yola çıktım; gece eve geldim. Sürpriz yapmak için de haber vermedim.”

-“Sevinsem mi kızsam mı... Sevindim.”

-“Ama senin şu hislerin sürprizimi bozabilirdi. Ben de dün yola çıkmadan önce Esin’i arayıp, “Sürprizimi hislerine yakalanmadan nasıl yapabilirim?” diye sordum.”

Melike, yalandan bir kızgınlıkla Esin’e baktı:

-“Demek hislerimi yanıltmak için buraya geldin?”

-“Aslında gerek de yokmuş! Benim geldiğimi hissetmedi; seni de hissetmezdi herhalde!”

Esin’i kızdırmak isteyen Melike:

-“Yok, Ümit’i hissederdim!” dedi.

Bu sefer Esin, yalandan bir alınganlıkla Melike’ye baktı:

-“Vaay! Hatuna bak sen! Neyse! Akşam konuşacağız.”

Esin odadan çıkıp kapıyı kapatınca Ümit, Melike’ye baktı:

-“Bu akşam bize yemeğe gelir misin? Seni bizimkilerle tanıştırmak istiyorum.”

Beklemediği bir heyecan duygusuyla sarılan Melike:

-“Sizinkilerle mi tanışacağız?” dedi:

-“Onlar da seninle tanışmak istiyor ama istemiyorsan önemli de...”

-“Yok, isterim tabii! Sadece şaşırıdım.”

Kapı vurulup da hastanın geldiğini görünce Ümit, akşam Melike’yi evinden almak üzere odadan çıktı.

Önce açılan asansör kapısının, ardından anahtar sesini duyan Feride Hanım, misafirleri için giyinmiş olduğu halde televizyon izleyen eşine seslendi:

-“Zeki Bey! Misafirimiz geldi.”

Kapı açılırken had safhaya ulaşan heyecanı yüzünden hislerini kullanamayacağından korkan Melike, ayakkabılarını çıkardıktan sonra içeriye girdi. Karı – koca, Melike’nin hem görme engelli olması hem de gelişmiş hisleri sebebiyle nasıl davranacağını ve kendilerinin nasıl davranacağını tam kestiremiyordu; o yüzden biraz gergindiler. Melike de bunun farkına varmıştı.

Ümit, Melike’nin bakışları konusunda ailesini uyarmıştı ancak yine de hem Feride Hanım hem de Zeki Bey, Melike’nin bakışlarından etkilendi.

-“Hoş geldin, kızım!”

-“Hoş bulduk!” diyen Melike, sol tarafındaki Feride Hanım’a doğru yaklaşip elini uzattı. Elini uzatış şeklinden niyetinin Feride Hanım’ın elini öpmek olduğunu belli etmişti; bu yüzden Feride Hanım elini uygun şekilde uzattı. Zeki Bey’in de elini öpen Melike, Feride Hanım’ın:

-“İçeriye geçelim.” demesiyle birlikte Ümit’le birlikte içeriye girdi.

Elleriyle dokunma hissini kullansa da daha çok hislerinden yardım alıyordu. Hiçbir yere çarpmadan, hatta hızlı sayılabilecek şekilde içeriye girerek koltuğa oturması ve çaprazındaki ikili koltuğa oturan karı – kocaya dönerek onlara doğru bakması; Feride Hanım’la Zeki Bey’in beklentilerini fazlasıyla aşmıştı.

Yemeğe geçmişler, ardından balkonda oturup sohbet etmişlerdi. Melike, konuşması, düşün-celeri, hareketleri, terbiyesi, saygısı, neredeyse hemen her şeyiyle Feride Hanım’la Zeki Bey’in beğenisini kazanmıştı. Erkek arkadaşının ailesiyle tanıştığı, bir nevi görücüye çıktığı için elbette heyecanlanmıştı hem de beklemediği kadar! Buna rağmen onları etkilemek için herhangi bir yapmacık sözü veya hareketi olmamış; tamamen doğal davranmıştı. Feride Hanım’la Zeki Bey’i etkileyen esas durum belki de bu olmuştu.

* * *

Aylar geçtikçe Proje kapsamındaki bazı tasarılar gerçekleşmeye başlamıştı. Senelerce hayalini kurduğu projenin, içine sinecek şekilde ve hızda hayata geçmesi, zaten pozitif bir insan olan Sedat Bey’i son derece mutlu biri yapmıştı.

Cumhur Bey de bir merakla giriştiği bu işte böyle bir projenin başlamasına ön ayak olmaktan ve Proje’nin geldiği noktadan son derece memnundu. Sedat Bey’in, bu konudaki yardımlarından her ortamda bahsetmesi kendisini hem mahcup ediyor hem de gururlandırıyor, gerçekleşen çalışmalar sayesinde yardım edilen engelli kişilerin sevincini gördükçe gururu mutluluğa dönüşüyordu.

Genelkurmay Başkanlığı da Proje’ye dahil olmuştu. İlk etapta, ordudaki tüm askerlere engellilerle ilgili seminerler verilmesi, askeri binaların bu yönde geliştirilmesi ve kurulan ile kurulacak olan Merkez’lerden gazilerin faydalanması konularında ortaklığa gidilmişti. Gidişat, bu ortaklığın gelişerek daha köklü bir hal alacağı yönündeydi.

Proje’yle ilgili televizyonlarda, sosyal ağlarda yayınlanan reklam filmleri, evlere, mağazalara, okullara dağıtılan kitapçıklar, halkı bilinçlendirmeye yönelik ücretsiz seminerler ve halkın bu seminerlere katılmasını teşvik eden çalışmalar, Mehmet gibi özel yeteneklere sahip engellilerin yeteneklerinin tanıtımları vb. tanıtım çalışmaları, çeşitli ulusal ve uluslararası firmaların da dikkatini çekmiş; çeşitli sponsorluk anlaşmaları imzalanmıştı.

Bu Proje kapsamında Sedat Bey gibi aktif görev alan Melike, diğer yandan Ümit'le ilişkisine devam ediyordu. Sedat Bey ve ailesiyle yemek yiyerek daha yakından tanışma fırsatı bulan Ümit, Melike'yi Merkez'de ziyaret ettiği zamanlarda özellikle Sedat Bey'le görüşmüş ve birbirlerini daha iyi tanıma fırsatı bulmuşlardı. Bunların haricinde gerek Melike, Ümit ve ailesiyle, gerek de Ümit, Melike ve ailesiyle zaman geçirmiş, birbirlerine karşı duydukları saygı ve sevgi güçlenmişti.

Melike'nin İzmir'de bulunan ailesi ve kardeşleri de bu ilişkiden haberdar olmuştu. Ziyaretlerine gittikleri zaman ailesine Ümit'i ve ilişkilerini anlatsa da bu konu hakkında sadece ablasıyla ayrıntılı olarak konuşuyordu.

Ümit'in İstanbul'a tayininin çıktığı haberi, iki sevgili kadar Ümit'in ailesini de mutlu etmişti. Bu haberle birlikte hemen herkes, çiftten gelecek bir evlilik haberi beklemeye başlamıştı. Böyle bir zamanda Melike'nin İzmir'deki ailesi, Ümit'le tanışmak istediklerine dair haber göndermiş, bunun üzerine Melike'yle Ümit İzmir'e gitmişti; Ümit, İzmir'de yaşayan bir arka-daşında kalacaktı.

Bir hafta boyunca orada kaldılar. Ümit, bu süre zarfında Melike'nin ailesiyle, abisi, ablası, eşleri ve çocuklarıyla, Melike'nin İzmir'den arkadaşlarıyla tanışmıştı. Arkadaşları tarafından sevildiği ve saygı duyulduğu su götürmez bir gerçek olan Melike'nin aile bireylerinin birbirlerine olan bağlılığı kısa sürede görülebilen bir durumdu. Melike ise hepsinin gözbebeğiydi. Bu yüzden İzmir'de kaldığı süre içinde Melike'nin anne babası, abisi, ablası, hatta arkadaşları tarafından ayrı ayrı 'sorguya' çekilmiş, hepsinden de alınının akıyla çıkmıştı.

İzmir'deki son günlerinde akşam yemeği için Melike'nin evine davet alan Ümit, yemekten sonra Melike'yle dışarıya çıkmıştı. Özellikle bu yemekte ailenin ilişkiye resmiyet kazandırma isteği iyice belli olmuştu. Bu duruma alışmışlardı çünkü hem Ümit'in ailesi hem de Sedat Bey ve eşi, İstanbul'da oldukları süre zarfında bu konudaki isteklerini kimi zaman ima, kim zamansa açıkça dile getirmişlerdi.

Melike'yle Ümit arasında evlilik konusunda konuşmalar geçmiş, Ümit'in tayininden sonra bu konuşmaların sayısı ve ciddiyeti artmıştı. Aslında her ikisi de kendini hazır hissediyordu. Önlerinde gördükleri tek engel, Melike'nin 'öz ailesinin' vereceği tepkiydi. Bu tepkinin olumlu olmasıyla önlerinde bir engel kalmadığını düşünen Ümit, bir an önce Melike'ye evlenme teklif etmek istiyordu.

Bir süre sahilde el ele yürüdüler. Evlilik, Proje ve başka birçok konudan konuşmalar da Melike, Ümit'in aklını kurcalayan bir şey olduğunu hissetmişti ancak bu konuda konuşmadı; Ümit'in söylemesini bekleyecekti.

Ümit'in aklını kurcalayan şey ise evlilik teklifiydi! Normalde Melike'nin ailesinden olumlu tepki alması durumunda İstanbul'a döndükten sonra teklif etmeyi düşünüyordu ancak şimdi, bir an önce teklif etme isteği doğmuştu. En azından bir yüzük almadan, 'kuru kuruya' bir teklifin iyi olup olmayacağını kafasında tartıyordu. Diğer yandan o akşam teklif etmesi için iki güçlü sebebi vardı; birincisi, Melike görsellikten ziyade öze ilgileniyordu. İkincisi ise, tanışmalarından ilişkilerinin başlamasına, birbirlerini sevmelerinden evliliği düşünecek duruma gelmelerine kadar her şey kendiliğinden gelişmişti; zorlamamışlardı. Yine aynı şeyi yapacaktı; zorlamayacaktı.

Ümit'in arkadaşının önerdiği bir yere gitmişlerdi. Burası, müşterilerin yemeklerini plaj niteliği taşımayan bir kumsalda yedikleri bir restorandı ve canlı müzik çalıyordu. Bu restoranın yine kumsalda bulunan kafe bölümü vardı. Daha çok gençlerin oturduğu bu bölümdeki büyük minderlerden birine geçtiler.

Arkadaşının dediği gibi çok güzel şarkılar çalıyordu. Kimi zaman bu şarkılara eşlik ederlerken kimi zaman sessizce dinliyorlar, kimi zamansa sohbet ediyorlardı. Zaman geçtikçe Melike, aklını kurcalayan her ne ise Ümit'in o sebeple heyecanlandığını hissediyor ve sorma-mak için kendini zor tutuyordu. Ümit ise arkadaşından öğrendiğine göre belli bir saat itibarıyla aşk şarkılarının

çalındığını ve çiftlerin dansa kalktığını öğrenmişti; o bölümün gel-mesini bekliyordu.

Melike'nin heyecanını hissedeceğini ve şüpheleneceğini tahmin etmiş, zaten zaman geçtikçe şüpheleri hareketlerine de yansımaya başlamıştı. Sonunda solist çiftleri dansa davet ederken ilk şarkı da çalmaya başlamıştı:

-“Dans edelim mi?”

-“Olur”.

Dansa kalkan çiftlerin sayısı Ümit'in beklediğinden çok daha fazlaydı ama önemsemiyordu. O an odaklandığı tek şey yapacağı teklifti. Birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı. Melike Ümit'i fiziken görmüyordu belki ama sevdiği adamın gözlerine baktığını biliyordu. Aynı Ümit'in de kendi gözlerine baktığını bildiği gibi...

-“Çok güzelsin!”

Ümit'in aşk ve hayranlık dolu bu cümlesine Melike'nin o güne kadar Ümit'te görmediği türden bir heyecan da karışıyordu. Söyleyiş şekline, heyecanlanmasına sebep olan şeyi kelimelere dökeceğini anlamıştı; o yüzden bir şey söylemedi:

-“Melike... Benimle evlenir misin?”

Ümit'in heyecanı kendisine bulaşmış gibi müthiş bir heyecan duygusu, ansızın kalp atışlarını hızlandırmıştı. Sevdiği ve sevildiği adam, kendisiyle bir ömür geçirmesini istiyordu. Heyecanı yerini sınırı yokmuş gibi görünen bir huzur ve mutluluğa bıraktı. O iki duygu gözlerinden taşıdı; bir damla gözyaşı yanağından kayarken:

-“Evet.” dedi.

Diğer çiftler danslarına devam ederken iki sevgili birbirine sarıldılar:

-“Seni seviyorum!” diye fısıldadı Melike:

-“Ben de seni seviyorum.” diye fısıldayan Ümit, doğrulup Melike'ye baktı. Biraz mahcup bir edayla:

-“Yalnız, İstanbul'da teklif etmeyi düşündüğümden yüzük almadım.” dedi:

-“Umurumda değil!”

-“Ben de buna güvendim zaten!”

Güldükten sonra yeniden, bu defa daha sıkı sarıldılar.

* * *

-“Kızım, bak, kardeşimsin diye söylemiyorum; cidden çok güzel oldun!”

Sibel, Esin ve Melike'nin öz ablası Menekşe, gelinliğinin içinde heyecanla oturan Melike'nin yanında dikiliyordu. Güzelliğinden bahsederken sesi titremiş olan Esin'in elini tutup gülerek ona baktı:

-“Esin! Anneme ağlama derken sen mi ağlıyorsun?”

-“Ben de insanım! Şu haline ağlamayacaksam ne zaman ağlayacağım? Dur ama şimdi ağlar-sam makyajım akar; düğünden sonra ağlarım!”

Dört kardeş gülerken oda kapısı hafifçe vuruldu. Melike, kapıdaki Ümit olduğunu bili-yordu. Nitekim kapıyı aralayıp içeriye bakan Ümit, Melike'nin hazır olduğunu görünce içeriye girdi.

Melike'ye doğru yürürken hayranlıkla ona bakıyordu. Kardeşleri, Ümit'in hayranlığını bakış-larından, Melike ise hisleri sayesinde biliyordu. Ümit kendisine doğru yürürken ayağa kalktı. Karşısında dikilen Ümit'in, gözlerinin içine baktığını biliyordu.

Kardeşler çıkıp da kapıyı kapatınca Melike'ye döndü:

-“Çok güzelsin!”

Bir süre birbirlerine aşkla baktıktan sonra Ümit:

-“Gidelim mi?” dedi.

Ümit’in koluna giren Melike:

-“Gidelim.” dedi.

Çift salona girerken tüm konuklar ayağa kalkıp alkışlamaya başladılar. Sedat Bey, Nazan Hanım, Melike’nin öz anne – babası olan Müjgan Hanım’la Eşref Bey, Melike’nin abisi Ozan Bey, kız kardeşleri, Ümit’in ailesi, Kenan ve üç ay önce evlendiği Selen, Serdar, akrabaları, dostları... Mehmet aniden kopan alkış fırtınasından rahatsız olurken onun bu durumdan rahatsızlık duyacağını bilen annesi Leyla Hanım’ın ilgisi altındaydı.

Nikah memuru ile şahitliklerini yapacak olan Sinan ve Yeşim’in beklediği nikah masasına kadar alkışlar eşliğinde yürüdüler.

Nikah memurunun bilinen sorularından ve bilinen cevaplardan sonra alkışlar eşliğinde imzalarını attılar. Kızların isteği üzerine Ümit’in ayağına göstermelik basan Melike, nikah memurundan evlilik cüzdanını aldı. Ardından Ümit’le birlikte ayağa kalktı. Yüzünü çok hassas şekilde ellerinin arasına alan Ümit, alnına bir öpücük kondurduktan sonra el ele tutuşarak salona döndüler. Alkış koptu.

Solistin daveti üzerine danslarını yapmak üzere yine alkışlar eşliğinde piste çıktılar ve önceden okunmasını istedikleri şarkı çalınırken danslarına başladılar. Birbirlerinin gözlerinin içine bakarak dans etmeleri birçok konuğa garip gelse de iki sevgili, onların farkında bile değildi.

Sonraki günlerde konuşacakları hemen herkesin beğenisini dile getireceği çok güzel bir düğün oldu. Bu düğünün en güzel hediyesi ise, Mehmet’in düğün esnasında çizdiği bir resim olmuştu. Mehmet, Ümit’le Melike’nin, gözlerinin içine bakarak dans edişlerinin resmini çizmiş ve bu hediye düğünde bizzat kendi elleriyle Melike’ye hediye etmişti!